

ГУЛИСТОН ДАВЛАТ УНИВЕРСИТЕТИ

**ЯНГИ ЎЗБЕК
АДАБИЁТИ**

МАЪРУЗАЛАР МАТНИ

ТУЗУВЧИ: У.ЎЛЖАБОЕВ

ГУЛИСТОН 2011

Мавзу: Янги давр узбек адабиётининг кейинги боскичи (50-80 йиллар).

Мавзу режаси:

1. Даврга умумий тавсиф. Бадий публицистика
2. Наср (проза)
3. Назм (поэзия)
4. Драматургия

Мавзу буйича таянч тушунчалар: Хаёт ва адабиёт, хаётни янгича идрок қилиш, шахсга сизиниш иллати, адабиёт ва инсон шахсига қизиқиш, услубий – шаклий изланишлар, маъмурий – буйрукбозлик усули, қузбуямачилик иллати, миллий тилларнинг тақдири, мавзудаги чеклашлар, қатогон қурбонлари қисмати, бадийлик мезони, ошқоралик ва қайта қуриш гоёлари, тургунлик мафқураси, адабиётда реалистик йуналишнинг давом этиш, адабиётнинг халқ ташвиши билан яшашиши, адабиётда инсонпарварлик масаласи ва х.к.

1 - асосий масала

- 1.1. Даврга умумий тавсиф. Бадий публицистика.

Уқитувчининг мақсади:

Даврнинг мураккаб тараккиёт йули ҳамда бадий публицистика ҳақида талабаларда тасаввур ҳосил қилиш.

Идентив уқув мақсадлари:

- 1.1.1. Даврга қисқача тавсиф берди.
- 1.1.2. Мавзу баёнида қуплаб сиёсий ва адабий тушунчаларни изохлаб кетади.
- 1.1.3. Давр ва адабиётга тааллуқли бўлган тушунчаларни фарқлашга интилади.

1 – асосий масаланинг баёни:

Даврга қисқача тавсиф.

50 – йилларнинг 2 – ярми ва 60 – йилларнинг бошларидаги адабий жараёнга ҳос хусусиятлар:

- 1). адабиётнинг ҳаёт билан алоқаси мустаҳкамланди, унинг мавзу – муаммолар доираси кенгайди;
- 2). ҳаётни янгича идрок қилиш, баҳолашга интилиш қузга ташлана бошлади;
- 3). иккинчи жаҳон уруши ҳақидаги ҳақиқат, шахсга сизиниш билан боглик қуфатлар додилроқ ифодаланди;
- 4). замонавий мавзудаги асарларда реал ҳаёт муаммолари жиддийроқ тарзда қуйила бошлади;
- 5). адабиётда инсон шахсига қизиқиш, унинг дарду ташвишларини кенгрок ифодалашга интилиш қучайди;
- 6). адабиётнинг бадий ифодалаш олами ранг – баранглашди, услубий- шаклий ифодалашдаги изланишлар жонлана бошлади.

Бундай узғаришлар 60 – йилларнинг урталарида, айниқса, 70 – йилларга қелиб жиддий тусиқларга дуч қелди. Булар қуйидаги ҳолатларда қузга ташланди

- 1) шахсга сизиниш йилларида тарқиб топган маъмурий- буйрукбозлик усули бу йилларда яна тиклана бошлади, у турли соҳаларга таъсир қурсатди;

- 2) ижтимоий ва маънавий – ахлокий соҳадаги ғайриодатий ҳолатлар ноҳуш натижалар бера бошлади;
- 3) ҳокимиятни суиистеъмол қилиш, кузбуямачилик, ичкиликбозлик, бефарқлик иллатлари кенг ёйилди.
- 4) юксак эътикод билан реал ҳаёт уртасида тафоввут кескин узгарди;
- 5) миллий тилларнинг мавқеи ва истикболига эътибор сусайди;
- 6) адабиёт ва санъат ишларига маъмурий -буйуриқбозлик йули билан арлашиш купгина кунгилсиз оқибатларга олиб келди;
- 7) адабиётда танқиддан ҳоли гуруҳлар пайдо булди;
- 8) ҳаётдаги жиддий масалаларни кутариб чиқиш мумкин булмади, иллатлар ҳақида ёзиш (масалан, фахшабозлик, гиёҳвандлик) чеклаб қуйилди;
- 9) шахсга сизилиш йилларида қурбон булган адиблар шаъни тиклаш, уларнинг асарларини халққа қайтариш ишлари тухтаб қолди;
- 10) адабий жараёнда уртамеъна асарларга кенг йул очилиб, бадиийлик мезонининг кадри тушиб кетди.

Мана шу даврда адабиёт ва санъат масалаларига бағишлаб бир канча қарорлар қабул қилинди. Булар қуйидагилар:

- «Адабий- бадиий танқид ҳақида»(1972);
- «Ижодкор ёшлар билан ишлаш тугрисида» (1976);
- «Идеология, сиёсий – тарбиявий ишларни янада такомиллаштириш тугрисида » (1979);
- «Адабий – бадиий журналистларнинг коммунистик қурилиш тажрибалари билан ижодий алоқалари ҳақида» (1982);

Ошқоралик, қайта қуриш шароитида турғунлик йилларидаги адабиёт юзасидан қизгин баҳслар булди, уша даврдаги ноҳуш ҳодисалар танқид остига олинди. Бу ижобий томони билан ырга қуйидаги қамчиликларни ҳам келтириб чиқарди:

- 1) 60-70-йиллар адабиётини баҳолашда бир ёқламалikka ҳам йул қуйилди;
- 2) уртамеъна ёки бадиий ночор асарларни танқид қилиш шиори остида эришилган ютуқларни ёппасига инкор этиш ҳоллари содир булди;
- 3) оқибатда уша пайтлари турғунлик мафқураси ва психологияси келтириб чиқарган мудҳиш ҳодисаларни, ҳаёт ҳақидаги ҳақиқатларни одамларга ҳалол ва мардона туриб қурсатувчи асарлар ҳолис баҳоланмади.

Аслда эса уша пайтларда ҳам соғлом ақл – идрок мавжуд булиб, ҳаётдаги қабохатларга қарши тура олган, оддий кишиларнинг виждони ифодаси булган ҳақиқий санъат асарлари яратилиб турди. Бу қуйдаги ҳолатларда қузга ташланади:

1) 60-йилларнинг 2 – ярмидан бошлаб то 80 – йилларнинг бошларига қадар булган адабиётда энг яхши реалистик йуналишлар давом этди;

2) соғлом йуналишдаги адабиёт халқнинг қундалик ташвиши билан нафас олди; ҳаётда содир булаётган, одамларни ҳаяжонга солаётган жиддий муаммоларга жавоб излаш, жамиятнинг ички зиддиятларини бадиий тадқиқ этиш характерли хусусият қасб этди.

3) бар вақтлар адабиёт факат антогонистик зиддиятларни ақс этирган булса, бу даврга қелиб ҳаётдаги ҳалма- ҳил муаммоларни , ноантагоник қурилишдаги ички зиддиятларни бадиий тадқиқ этишга интди.

4) адабиётда инсонпарварликнинг бадиий талқини чуқурлашди, инсон шахсига ҳар тарафлама ёндашиш, унинг рухий олами тула ёритиш, қучли ва ожиз томонларини очиб қурсатиш бу давр адабиётининг характерли хусусиятларидандир;

5) бу дарда шаклий – услубий изланишлар яққол қузга ташланиб туради, бинобарин, бу борада олдин қузга ташланган ишлар давом эттирилди.

Шундай килиб, узбек адабиётининг 50-80 йиллар тараккиёт жараёнини яхлит бир боскич сифатида олиб караш мақсадга мувофиқдир. Бу йиллардаги адабий жараён анча мураккаб ва зиддиятли кечгани ҳозир бизга маълум. Адабиёт ва санъат ишларига маъмурий йул билан муносабатда булиш бу соҳаларнинг ижодий имкониятларини чеклаб қуйди. 80 –йилларнинг урталарида юзага келган шароит – ҳақиқатни руй – рост айтиш мумкин булган имконият бадиий ижод уфқларининг янада кенгайишига таъсир этди. Ёзувчиларимиз инсон рухий оламини бадиий кашф этиш йулидан бориб, ҳаётни мураккаблиги ва теранлиги билан акс эттирувчи қатор асарлар яратдилар. Табиийки, бундай шароит уз самараларини берди, инсон руҳиятидаги нозик тебранишларни поэтик образлар воситасида очиш йулида муайян ютуқлар қулга киритилди, адабиётда сифат узгаришлар тобора равшанроқ қузга ташлана бошлади.

Бадиий публицистика

Ёзувчиларимиз ҳаётда содир бўлаётган узгаришларни, турмуш такозо этаётган муаммоларни ҳозиржавоб публицистика тили воситасида ифодалашга ҳаракат қилдилар. А.Қаххор, И.Раҳим, Н.Сафаровларнинг қаламига мансуб асарлар бу борада ажралиб туради. А.Қаххорнинг «Хуснбузар», «Туйлар муборак» каби асарлари, айниқса, эътиборга сазовордир.

Аммо турғунлик йилларига келиб бадиий публицистикага ҳос бу жанговар рух аста – секин сусая бошлади. Адиблар қупроқ ютуқлар, донгдор кишилар ҳақида ёзадиган булишди. Турли мансаб эгалари нишондор кишилар ақсарият мақола ва очерқларнинг бош қахрамонлари булиб қолишди. Й.Шамшаровнинг «Гурумсаройликлар», «Ер нафаси» каби турқум асарларида бу, айниқса, қузга ташланади.

Уша турғунлик йилларида ҳам виждонли адибларимиз ҳақиқатини айтишга интилдилар: Н.Сафаров, Ш.Убайдуллаев – «Реал ташаббуслар, ҳаётий қахрамонлар» (машинади пахта теришда сохта реқодлар); У.Хошимов – «Қалбнинг оппоқ дафтарлари», «Муқаддас қасамни бузганлар» (маънавий-ахлоқий мавзуларда).

Шу даврда утқир гражданиқ руҳи билан сугорилган яна бошқа қатор асарлар ҳам яратилди. Булар қуйидагилар О.Ёқубов – «Қишлоқдаги қожиа», П.Қодиров – «Қақиқат сабоқлари», Э.Воҳидов – «Минг асрлар ичра пинҳон», У.Хошимов – «Авлодларга нима деймиз?», Т.Пулатовнинг – «Она қаминни эъзозлайлик»; Муҳаммад Али (М.Муҳаммаджонов билан ҳамқорликда) – «Мувозанат»; Д.Нурий – «Шаҳар уртасида бир туп оқ урик», «Бустонликни қутқаринг», Ш.Қолмирзаев – «Тоғларга қор тушди».

Бу асарларда ҳалқнинг дарди, унинг тилининг учида турган ҳаёт муаммолари қаламга олинди. Турғунлик даврида шалқилланган қатор иллатлар қош этилди.

80-йилларда бадиий публицистика намуналарини уз ичига олган қатор қитоблар нашр этилди: «Олтин қуқки» (1981), «Янги уфқлар» (1983), «Дашт барақаси» (1983), «Бунёдқор қалб» (1984) қабилар.

Бу давр очерқларида қатор қиддий қусурлар бор эди. жумладан, қаландрарвоз ифодалар уларда ққққ қузга ташланарди. Бунга юқоридаги қитобларнинг номлари ҳам қисол була олади. Шунингдек, бу даврда яратилган публицистик асарлар ақсарият қолларда рақбарлар ҳақидадир.

Бу давр публицистикасида муайян йуналиш – мавзулар буйича ижод қилиш ҳусусияти қузга ташланади. Бунда публицист – ёзувчи бутун ижодий имкониятларини бир соҳага йуналтиради, ҳар асарида мавзунинг янги қирраларини очишга интилади. М, Н.Сафаров Меҳнат қахрамонлари ҳақида, Х.Назир газқилар ҳақида, С. Анорбоев – («Яйлов гурунқлари» очерқлари турқуми) қорвадорлар ҳақида, Р.Бекниёз табиатни муқофаза қилиш буйича ва ҳ.қ. Э.Усмоновнинг «Ер –қоинот гули» (1980) қитоби ҳам табиат ҳақида. «Табиатдан узоклик, унинг гузалликлардан маҳрум булиш маънавий мажрухликка олиб қелади. Табиат гузаллик, инсонпарварлик, ватанпарварлик, дусллик, туйғуларини тарбиялашда таянч нуқтадир» (О.Тоғаев). ... Гузалликни ҳис этмаган одам

тошбагир, маънавий кашшок булади. Хоик ҳам, зорлим ҳам, дуст – биродарларга оқибатсиз ҳам факат шундай одамлардан чиқади» (Э.Усмонов)

Ушбу даврда тарихий – этнографик йуналишда катор публицистик асарлар яратилди. Менгзиё Сафаровнинг «Она – Ер кушиги» (1969) очерк – росоласида бир ярим минг йиллик тарихга эга Холчаён ёдгорлиги тугрисида хикоя қилинади. Шунингдек, Х.Содиқовнинг «Ёдгорликлар хикояси», Н.Норматов, Ш.Отабоевнинг «Хунарманд куллар кадри» каби асарлари ҳам бу йуналишда муҳим аҳамиятга эга.

Публицистикада бу даврда ахлокий – педагогик йуналиш ҳам муҳим урин тутди. М.Исмоилийнинг «Одамийлик қиссаси», «Инсон хусни», «Қизлар дафтари» каби китоблари бунга мисол, У.Хошимов узининг «Оқ камалак» (1984) китобида ёшлар ва зиёлилар қиёфасида интеллектуаллик ва меш чанлик хусусияти хусусида суз юритади. Х.Қодирийнинг «Турмуш сабоқлари» (1985) китоби ҳам шу йуналишдадир.

Чет эл мавзуида ҳам бу даврда публицистик асарлар яратилди. Масалан, В.Зоҳидовнинг «Бемор Америка жароҳатлари» (1981), А. Мелибоевнинг «Умидли дунё» (1982), «Бир заминда яшаймиз» (1984) каби асарлари бунга мисолдир.

Бу давр бадиий публицистикасида А.Журабоевнинг ҳам урни бор. Унинг М.Шолохов, Е.Евтушенко, С. Бондарчук, Г.Г.Маркес каби ёзувчи ва санъаткорлар билан қилган суҳбатлари бунга исбот бўла олади.

Бу давр бадиий публицистикасида утган уруш билан боғлиқ катор асарлар яратилганлигини ҳам таъкидлаш ҳам лозим. Албатта, уларнинг ҳаммаси ҳам бир хил юксакликда яратилган эмас. Уларнинг орасида мавзунинг муҳимлигидан фойдаланиб, шунчаки ёзиб ташланган асарлар ҳам анчагина. Лекин мавзуга масъулият билан ёндошиб, уруш давридаги инсоннинг ҳаёти ва ҳолатини анча чуқур очиб берган асарлар ҳам бор. Шу мавзуда уч китобдан иборат «Ўжасорат» номли жилддан нашр этилди ва унда 60 га яқин Совет Иттифоқи Қаҳрамони унвонига сазовар бўлган ўзбекистонликлар ҳақида хикоя қилинди. Ж.Шароповнинг «Жангда жасур, меҳнатда фидойи» (1985) китоби, шунингдек «Садоқат» (1985) тупламлари ҳам шу йуналишда ёзилгандир.

Хулоса қилганда, 50-80 йилларда бадиий публицистика адабий жараёнда уз урнига эга бўлди. Ҳаётдаги мураккабликлар унинг ривожига ҳам уз муҳрини қолдирди. Шунинг учун бу даврда яратилган публицистик асарларининг бадиийлик даражаси бир хил эмас. Уларнинг орасида уткинчи сиёсат талаби билан юзага келганлари ҳам, одамларнинг уй ва ташвишларига ақс – садо сифатида яратилганлари ҳам етарли даражада учрайди.

Назорат топшариқлари:

- 1.1.1. 50-80 йиллар адабиёти олдинги давр адабиётидан нима хусусиятлари билан фарқланиб туради?
- 1.1.2. Бу давр адабиётига хос ижобий ўзгаришлар охирига қадар давом этдимиз?
- 1.1.3. Ошқоралиқ ва қайта қуриш йилларида адабиётдаги аҳвол қай даражада эди?
- 1.1.4. Уша мураккаб йилларда адабиётдаги соғлом йуналишнинг ривожини қай тарзда кечди?
- 1.1.5. Шу давр адабиётини умумлаштирган ҳолда қандай мулоҳазалар билдириш мумкин?
- 1.2.1. Бу даврда қайси ёзувчилар уларининг публицистик асарлари билан қупроқ ажралиб туради?
- 1.2.2. Мансабдор кишилар ҳақида публицистик асарлар яратиш қайси ёзувчининг ижодида қупроқ қузга ташланади?
- 1.2.3. Соғлом бадиий публицистика қандай асарлар ва қайси ёзувчилар ижоди мисолида қузга ташланиб туради?
- 1.2.4. Бу даврда бадиий публицистика намуналарини уз ичига олган қандай китоблар нашр этилди?

- 1.2.5. Бадий публицистикада ижодкорларнинг маълум бир мавзу йуналишлари бўйича асарлар яратиши қандай натижалар берди?
- 1.3.1. Адабиёт санъат ишларига маъмурий-буйруқбозлик йули билан аралашин кайси босқичда энг куп содир булди?
 - А. XX – съезддан кейинги дастлабки ун йилликда.
 - Б. Тургунлик йилларида .
 - С. Ошкоралик ва кайта куриш йилларида.
- 1.3.2. Укитувчининг обруйи масаласи кайси ёзувчининг асарида кескин куйилди?
 - А. Ш. Убайдуллаев.
 - Б .Н.Сафаров.
 - С. У.Хошимов.

2 – асосий масала.

- 1.1. Наср (проза)

Укитувчининг максоди:

Шу давр узбек адабиётида алоҳида бир йуналиш – насрнинг тараккиётидаги узига хослилар ҳақида талабаларга тасаввур бериш.

Идентив укув максадлари:

- 1.1.1. Насрнинг умумий тараккиёт манзаралари ҳақида тасаввур хосил қилади.
- 1.1.2. Жанрлар (хикоячилик, киссачилик, романчилик) ҳақида тушшунчаларни шакллантириш.
- 1.1.3. Муваффақиятли чиққан асарлар таҳлили орқали адабиётнинг ривожига узига хослик ҳақида билим олади.

2– асосий масала баёни:

Хикоячилик

Бу даврдаги хикоячилик ҳам узининг янги қатор хусусиятлар билан ажралиб туради. Олдинги йилларда уткир ҳаётий воқеалар асосига қуриладиган Бу жанрга маъум «конфликtsizлик назарияси»нинг таъсири булган эди. бу дарвга келиб янги бадий тафаккурнинг махсули сифатида бирин – кетин қатор яхши асарлар пайдо булди. А.Қаххорнинг «Минг бир жон», «Туйда аза», «Дахшат», «Махалла» қаби хикоялари шу жумлага кетади. Саид Ахмаднинг «Турналар», «Онажонлар», «Хази́на» китобларига қирган хикоялари ҳам шундай асарлардан.

Бу давр хикоячилигида салмоқли гаплар айтиш, ҳаётнинг жиддий муаммоларига эътиборини жалб этишга интилиш қучайди. С. Зуннуновнинг «Ёлғизлик», П.Қоди́ровнинг «Жон ширин», Ш.Қолми́рзаевнинг «От эгаси», У.Қошимовнинг «Урушнинг сунгги қурбони », У.Умарбековнинг «Номус», У.Назаровнинг «Ов» қаби хикояларида шундай хусусиятлар учрайди.

Бу даврда яратилган бир қатор хикояларда инсон характери́ни қутилмаган томонлардан туриб қурсатишга интилиш қузна ташланади. Бу жихатдан Ш.Қолми́рзаевнинг «Қумор», «Устоз» қаби хикоялари характери́дир.

Бу даврда яратилган хикояларда турлича шаклий - услубий изланишлар қузна ташланади. Ёзувчиларнинг уз қахрамонларига муносабати, бошқачароқ айтганда, ёзувчининг позицияси янада тиниқроқ намоён булиб турадиган асарлар анчагина яратилди. Шу нуқтаи назардан Саид Ахмаднинг хикояларида хикоячи қахрамон образининг пайдо булиши ҳам эътиборни узига тортади. Шунингдек, бу даврда Саид Ахмад хикояларида хикоячи қахрамон образининг қатор турқум хикоялар яратди. Бу

хикояларида айрим кахрамонлар асардан – асарга утиб юрувчи кахрамонлар ҳисобланади. Масалан, чул туркумига кирган хикояларида шундай тумушида килинганлигини кузатиш мумкин. Унинг кишиларимизнинг бардоши, матонати ва олижаноблигини мадҳ этувчи «Турналар», «Онажонлар», «Хазина» каби хикояларида ҳам қатор бадиий янгиликлар кузга ташланади.

Уткир маънавий – ахлокий масаларни урта қуйиш, уларни жиддий ижтимоий масалалар, муаммолар даражасига қутариш, масала моҳиятини изчил, осойишта таҳлил этиш, ҳаётни ва инсон шахсини бутун мураккабликлари ҳамда зиддиятлари билан қурсатиш бу даврда яратилган энг яхши хикояларга ҳос хусусиятлардандир. Ш.Холмирзаевнинг «Ой ёруғида», У.Хошимовнинг «Дехконнинг бир қуни», У.Умарбековнинг «Юлдузлар», У.Назаровнинг «Қаҳратон» каби хикоялари шундай асарлардан ҳисобланади.

Олдинги ун йилликларда бундай ҳолат текис давом этмаган бўлса –да, 80-йилларга келиб, мавзусининг муҳимлигидан, ташқари қаҳҳорона характерлар, жонли образлар яратилган қатор хикоялар яратилди. Бу жихатдан, айниқса, Ш.Холмирзаев ижоди характерлидир. Унинг «Бодом қишда гуллади», «Битикли тош» каби хикоялари бу жихатдан эътиборни узиға тортади.

Ўзбек хикоячилигидаги услубий изланишлар турли йуналишларда олиб борилди. Масалан, ҳаётни оддий қуш билан қушатганимизда кескин қонфликтлар сезилмаслиғи мумкин. Шунинг учун ҳам ёзувчилар инсон ҳайтининг олдинлар эътибор берилмаган қирраларига диққатни қаратишға, тасвирни шу йуналишларда қуқураштирашға интиладилар. Бу жихатдан С.Зуннуованинғ «Ақа», О.Ёқубовнинг «Видо», «Аямажуз», О.Мухторнинг «Шаҳарлик қелин» каби хикоялари эътиборни тортади.

Бу давр хикоячилигида характер яратишда мақсимад даражада аниқликка, ихчам шаклда ҳаёт ҳақида қенгрок тасаввур беришға интилиш каби хусусиятлар ажралиб туради. Ш.Холмирзаевнинг «Вагонда» хикояси бунға яхши мисол була олади.

Ҳозирги давр хикоячилигида характер талқинини ҳаётнинг бурилиш нуқталарида қурсатишға мойиллик қуцайғанлиғи сезилади. Қаҳрамонларнинг руҳий дунёси бу асарларда табиий ҳолат ва шароитларда очиб берилган. Бу уз навбатида адабиётни жонли, тулақонлик характерлар билан бойишға олиб қелган. Мисоллар: Ш.Холмирзаев – «Ҳаёт адабий», «Баҳор утди», «Кечағи қун кеча».

Бу даврда яратилган айрим хикояларда маънос – сентиментал талқинға мойиллик аломатлари ҳам учрайди. Бу жихатдан У.Хошимовнинг «Ўзбеклар» хикояси характерлидир. Бу хикояни уқётган уқувчи огир бир руҳий ҳолатға тушиши муқаррар. Чунки асардағи тасвир оханғи шунға олиб қелади. Хикоя деталларға асосланғанлиғи билан ажралиб туради. Бу ердағи қаҳрамонларни ижобий ва салбийларға ажратиш ҳам мумкин эмас. Персонажлар бири иқкинчисига қарши қурашмайди ҳам. Отинойи – онанинғ тирикчилигидағи ҳаёти ва уни сунғи йулға қузатиш маросими угил – Искандар ниғоҳи ҳамда қечинмалари орқали қурсатилади Аҳмаднинг «Сувлар оқиб қетди» хикояси ҳам шундай йуналишдағи асарлардандир.

Бу давр хикоячилиғиға ҳос хусусиятлардан яна бири унинг географик қатарасининг қенгайғанлиғидир. Ш.Холмирзаев ва Т.Муроддағи Сурхон воҳасига ҳос ранғ ва оханғлар, Н.Қобулдағи Айқор тоғларидағи қорлар ҳиди, М.Мухаммад Дустандағи ғалатепалиқларнинг узиға ҳос руҳи ўзбек насрининг бу қичик лирик шаклини янада бойитишға ранғ – баранглаштиришға ҳизмат қилади.

Қиссачилиқ.

Бу даврда повесть жанри ҳам узиға ҳос ривожланиш йулидан борди. Ҳар йили унлаб бу шаклда намуналар яратилди. Бу йуналишда ижод қилган ёзувчилар руҳатининг бошида Ойбек, А.Қаҳҳорларнинг номлари туради. Кейинги авлод намояндаларидан Мурод Мухаммад Дустан, Э.Аъзамов, Тоғай Мурод бу жанрда яхши изланишлар олиб

боришди. Мана шу ун йилликларда яратилган киссаларнинг мавзу доираси кенгайди, шаклий – услубий жихатлардан анча ранг – баранглашди, бойиди.

А.Каххор 50-йилларнинг урталарида яратилган бир катор хикоялари билан прозамиз ривожда узгариш ясади «Синчалак» повести билан эса ана шу узгаришларни янада юкори поғонага кутарди. Кичикина бир киссада 50-йилларнинг иккинчи ярмида пайдо булган муҳим ижтимоий – сиёсий узгаришларни, давр руҳини ёрқин акс эттирди.

А.Мухторнинг «Буронларда бордек халоват», П.Кодировнинг «Мерос» киссаларида меҳнат кишиси образи марказга қуйилган. Унга ҳос булган азалий ҳислатлар ва шу билан баробар пайдо булган янги фазилатлар чуқур бадиий ифодаларга талқин этилган. «Буронларда бордек халоват» повестининг бош қаҳрамони Заргаров – ишнинг кузини биладиган одам, инсоний баркамоллик йулида турувчиси шахс. Шунинг учун унда биз орзу қиладиган, интиладиган бугунги меҳнат кишисига, раҳбар ходимига ҳос қўлаб яхши ҳислатлар мавжуд. «Мерос»да эса асар қаҳрамони Ёлқин образи мисолида пахтакор меҳнатининг ҳақиқий машаққатлари бор ҳолича берилган. Ёзувчи асарда, фидойи шахслар ҳамиша қадрланишга, эътиборга муҳтож, деган фикрни бадиий маҳорат билан уртага қўяди. Бу масала бошқа киссаларда ҳам, чунончи, О.Ёкубовнинг «Бир фелъетон киссаси», «Қанотжуфт булади» асарларида ҳам қутарилган.

О.Ёкубовнинг «Муқаддас», У.Умарбековнинг «Ёз ёмғири», У.Хошимовнинг «Баҳор қайтмайди» киссалари маънавий – ахлоқий масалаларга бағишланган. Бу асарлар узининг бадиий таъсир кучи билан бошқалардан ажралиб туради. Бу киссаларда худбинлик инсонни инкирозга, ҳалокатга олиб бориши мумкинлиги таъсирчан ифода этилган.

Бу давр киссачилигида аналитик тасвирга мойиллик қўчайганлиги сезилади. О.Ёкубов, У.Умарбеков, У.Хошимов асарларида шундай хусусиятлар мавжуд. У М.Муҳаммад Дустнинг «Ғалатепага қайтиш», «Истефо» киссасиларида янада чуқурлашган. Ёзувчи қаҳрамонларнинг ҳаётини, руҳий дунёсини чуқур ва атрофлиқ таҳлил этган. Бу киссаларда аналитик тасвирнинг янги фазилатлар билан бойигани, унга истехзо, киноя – пичинг қаби оҳангларнинг қўшилиши асардан олинадиган таъсирни янада оширганини қўзатиш мумкин.

50-80 йилларда ҳажвий киссачилик соҳасида ҳам айрим изланишлар бўлди. Бу уринда Саид Аҳмаднинг «Гилдирак», Х.Тухтабоевнинг «Жонгинам, шартингни айт», Н.Аминовнинг «Ёлғончи фаришталар» қаби асарларини келтириш мумкин. Хусусан, «Ёлғончи фаришталар» киссасида елвизак феъл, суваракмижоз одамларга ҳос жихатлар қош этилади. Ундаги Ботиржон образи бадиий тип даражасига қутарилган.

Ойбекнинг «Болалик хотиралари», А.Каххорнинг «Утмишдан эртақлар» киссалари ҳам бу давр адабиётида алоҳида урин тутди. Бу асарлар 10-йилларнинг мураккаб воқеаларига бағишланган. Уларнинг ҳар иккисида ҳам муштараклик мавжуд: аввало, бир даврда кечган воқеаларга бағишланган, яъни мавзуси яқин; сунгра ифода услуби жихатидан ҳам бир- бирига ҳамоҳанг, яъни ёзувчилар ҳаётни узларининг болалик йиллари мисолида қўсатиб берадилар. Адабий материалдаги яқинлик айни чоқда улардаги узига ҳосликка ҳалакит бермаган: Ойбек қўпроқ тасвирда поэтик жихатларга ургу берган бўлса, А.Каххор икки томонлама зулмдан эзилган одамлар фожиясини очишга интилан.

Шу даврда мавжуд булган турғунлик ва шунга уҳшаш иллатларга эга булган совет мафқураси киссачиликнинг тулик маънода ривожланишга ҳалакит берди. Кейинчалик ҳеч қандай бадиий қийматга эга булмаган «инкилоб» мавзусида давр, шароит талаби билан талай асарлар яратилди. Катор киссаларда ҳаётнинг уткир, долзарб ижтимоий муаммолари четлаб утилди, ута хусусий, чучмал ишқий ва оилавий можароларга, сахта романтик сарғузаштларга кенг урин берилди. Чунончи, М.Коревнинг «Афросиёб гузали», «Турналар баланд учади», С.Қароматовнинг «Тоғ гузали», Т.Жалиловнинг «Олтин қафас», Сайёрнинг «Хулқар», Д.Нурийнинг «Оқшом қўшиқлари» асарлари шу жўмлага қиради. У.Умарбековнинг «Қамир Усмоновнинг икки баҳори» киссасида эса қитобийлик қасали

кузга ташланади. Шунинг учун ҳам бу асарлар хакида адабий танкидчилик узининг салбий муносабатини билдирган.

Бу даврда тарихий мавзуда ҳамда Иккинчи жахон уруши мавзуида ҳам бир катор кассалар яратилди. Албатта, уларнинг бадиийлик даражаси бир хил эмас. Лекин ижодий изланишларнинг бу йуналишда ҳам олиб борилгани мухим ижобий ҳолатлардан ҳисобланади.

Романчилик.

50-80 йиллар узбек адабиёти ривожига ҳос етакчи йуналишлар, унинг ютуқ ва камчиликлари роман жанрида ҳам яққол кузга ташланади. Бу даврда бениҳоя куплаб романлар яратилди. Табиийки, уларнинг бадиийлик даражаси турлича. Чунончи, улар орасида уртамиёна, ҳатто танкидий таҳлилга арзимайдиганлари ҳам анчагина учрайди. Айни чокда шундай романлар ҳам яратилдики, булар узбек адабиёти ривожига узига ҳос бир боскични ташкил этади.

Роман бадииятида ҳам янгиликлар пайдо булди. Анъанавий – хронологик тасвир усули билан баробар қахрамон ҳаётининг қисқача, тигиз палласини танлаб олиб, характернинг рухий дунёсини чуқур таҳлил этишга, фалсафийликка мойил, тасвирда драматизм қескинлиги мавжуд булган полифоник роман намуналари ҳам яратилди.

П.Кодировнинг «Уч илдиз», А.Мухторнинг «Тугилиш», Шухратнинг «Олтин зангламас» романларида шахсга сигиниш, дагматизм, ҳалол ва ижодий фикрлайдиган одамлар бошига тушган огир савдолар муйян кишилар образи орқали акс этирилди. Х. Гуломнинг «Бинафша атри», Мирмухсиннинг «Умид», П.Кодировнинг «Қора кузлар», «Олмос қамар», Одил Ёкубовнинг «Диенат», У. Хошимовнинг «Нур борқи, соя бор», Ш.Холмирзаевнинг «Сунгги бекат», У.Усмоновнинг «Гирдоб» романларида 60-70 йиллардаги ҳалқимиз ҳаётининг долзарб муаммолари акс этди. Кейинчалик субъективизм, тургунлик мафқураси ва психологияси деб қораланган салбий ҳодисалар, муайян қатлам кишиларига ҳос маънавий муҳит, мешчанлик қайфияти қескин қораланди. Иштимой адолат, бурч, виждон, диенат, маънавий этикод масалалари қескин қилиб қўйилди.

80-йилларнинг иккинчи ярмида яратилган О.Ёкубовнинг «Оқ қушлар, оппоқ қушлар», Саид Аҳмаднинг «Жимжитлик» М. Муҳаммад Дустнинг «Ўлозор», Н. Қобулнинг «Унитилган соҳиллар» романларида тургунлик йилларининг мураккаб воқеалари хакида суз боради ..

Бу даврда Иккинчи жахон уриши даврига бағишлаб ҳам қатор романлар яратилди. Уларни икки йуналишга ажратиш мумкин: Биринчиси, бевосита жанр воқеаларига бағишланган романлар (Ойбекнинг «Қуёш қораймас», Шухратнинг «Шинелли йиллар» қабӣ асарлари): иккинчиси, мамлакат ичкараси – уша даврдаги Ўзбекистондаги ҳаётга бағишланган романлар (Саид Аҳмаднинг «Хижрон қунарида» («Уфқ»дан), О.Ёкубовнинг «Эр бошига иш тушса...», Р.Файзийнинг «Ҳазрати инсон» асарлари қабӣ).

Бу даврда яратилган яна шундай романлар ҳам борқи, уларнинг айнан мана шу даврга бағишланган дейиш қийин. Уларда ҳалқимизнинг маълум бир даврда босиб утган ҳаёти йули, тажрибаси бадиий-фалсафий тарзда умумлаштиришга ҳаракат қилинади. А.Мухторнинг «Давр менинг тақдиримда», «Қинор», Саид Аҳмаднинг «Уфқ», У.Хошимовнинг «Икки эшик ораси» асарлари бунга мисол булади олади.

Шу даврга қелиб, узбек тарихий романчилиги ривожӣ янги босқичга қутарилди. Ўзоқ утмишда яшаган буюқ шахслар, аждодларимизнинг мураккаб тарихий қечмиши зур бадиий маҳорат билан очиб берилган бир қатор намуналар яратилди. О.Ёкубовнинг «Ўлугбек ҳазинаси», «Қуҳна дунё», П.Кодировнинг «Ўлдузли тунлар», Мирмухсинининг «Меъмор» қабӣ романлари шу жумлага қиради.

Назорати топшириқлари

1.1.1. Бу даврда янги бадиий тафаккурнинг махсули сифатида қандай асарлар яратилди?

- 1.1.2. Бу давр хикоячилигида инсон характери курсатишда қандай изланишлар қўзғатиланади?
- 1.1.3. Хикоячиликда қандай шаклий изланишларни қўзғатиш мумкин?
- 1.1.4. Инсон ҳаёти уткир ижтимоий муаммолар билан биргаликда қўзғатилган қандай хикоялар яратилди?
- 1.1.5. Бу давр хикоячилигида услубий изланишлар қандай кечди?
- 2.2.1. Шу давр қиссачилиги тараккиётида ёзувчиларнинг турли авлоди вакиллари қандай иштирок этди?
- 2.2.2. А.Қаҳҳорнинг «Синчалак» повести бу давр қиссачилигида қандай аҳамиятга эга бўлди?
- 2.2.3. Бу давр қиссачилигида меҳнат кишиси образи маҳорат билан яратилган қандай асар мавжуд?
- 2.2.4. Маънавий-ахлоқий мавзуда қандай яхши асарлар яратилди?
- 2.2.5. Бу даврда аналитик тасвирга мойиллик қайси асарларда қўзғатиланиб туради?
- 2.3.1. Турғунлик йилларидаги ҳаёт муаммолари ақс этган асарлар қайси жавобда турғун қўзғатилган?
 - А. «Уч илдиш», «Тугилиш», «Олтин зангламас».
 - Б. «Бинафша атри», «Умид», «Қора қўзлар».
 - С. «Оқ қўшлар, оппоқ қўшлар», «Жимжитлик», «Қолазор»
- 2.3.2. Уруш давридаги ёшлар образи бош мавзу сифатида қайси асарда олинган?
 - А. «Уфқ»
 - Б. «Қазрати инсон»
 - С. «Эр бошига иш тушса...»
- 2.3.3. Меъмор Қазлиддин образи қайси тарихий романда берилган.
 - А. «Улугбек қазинаси».
 - Б. «Юлдузли тунлар»
 - С. «Меъмор».

3 асосий масала.

- 1.3. Назм (поэзия).

Ўқитувчининг мақсади:

50-80 йиллар адабиётидаги бу муҳим йўналиш ҳақида талабаларга тушунча бериш ва шу йўл билан улардаги билим қўникмасини қўқурлаштириш.

Идентификатор мақсадлари:

- 1.1.1. Поэзия тараккиёти билан прозанинг ривожини талаба ўзаро таққослаб қўради.
- 1.1.2. Наср ва назм тараккиётини ўмумлаштириб, шундан адабиётнинг ривожига тааллуқли ҳўлосалар қўкаради.
- 1.1.3. Адабиётдаги бу икки соҳа ривожини орқали ижодий маҳорат масалаларига эътибор қаратади.

3 – асосий масаланинг баёни:

Назм (поэзия).

Лирика.

Ижтимоий ҳаётда янги рухнинг пайдо бўла бошлаши узбек шеърлятида муайян узгаришларнинг юзага келишида муҳим аҳамиятга эга бўлди. Хусусан, 60- йилларнинг бошларида бу жихат яққолроқ кузга ташлана бошлади.

Бу давр поэзиясида Ватан, она – юрт ҳақида, уни ҳар жихатдан идеалга мос ва мувофиқ ҳолда қуриш орзуси билан йўнатишган шеърлар алоҳида бир йўналишни ташкил этади. Айниқса, бу йўналишнинг салмоғи Оролга бағишланган шеърларда янада яққолроқ сезилади. Э. Воҳидовнинг «Сирдаё улани», А. Ориповнинг «Орол учун», Х.Хузаибердиевнинг «Сирдарё билан суҳбат» Ш.Раҳмоннинг «Оролга» каби шеърларини бу уринда келтириш мумкин.

Ушбу ун йилликларда халқаро миқёсдаги воқеаларга муносабат билдириш ҳам узбек шеърлятидан кенг урин эгаллади. Булар халқимизга ҳос умуминсоний туйғуларнинг ифодаси тарзида юзага келган шеърлардир, дейилса тугри бўлади. Ойбекнинг «Каптарлар, о каптарлар», Г.Гуломнинг «Она кизим Жамилага», М.Шайхзоданинг «Шоир калби дунёни тинглар», Зулфиянинг «Салом, Миср», А.Мухторнинг «Тушларим, безовта тушларим» каби шеърлари бунга мисол бўла олади. Бу йўналишни айрим ижодкорларнинг сафар, саёҳат таассуротлари асосида яратилган туркум шеърлари янада салмоқлироқ кузга ташланишини таъминлаган. Масалан, Э.Воҳидовнинг 1977 йилда Америкага килган саёҳати натижасида «Аукцион», «Арслон ургатувчи», «Алишер Навоий кемаси», «Унутиш кушиги», «Сармоядор», «Куча четидаги аёл» каби шеърлари юзага келди. 1979 йилда О.Матжон АКШга саёҳат қилиб, «Плайзликларнинг антика ирими», «Клод Моне чизган манзаралар», «Плайз шахрининг таърифи», «Ок уйда Жон Кеннеди портрети», «Нью-Йоркда мендай бир зот» каби қатор шеърлар яратиди. А.Орипов («Калифорнияда чойхурлик»), Р.Парфи («Пабло Неруда улимига»), Т.Каххор («Чилилик қувгинди қундалигидан парчалар») каби шоирлар ҳам бу йўналишда айрим асарлар ёздилар.

Бу йилларда замон ва бурч, ахлоқ ва ахлоқсизлик, меҳр – оқибат ва бефарқлик, садокат ва хиёнат, олижаноблик ва ёвузлик, ишонч ва гумон каби муҳим инсоний кечинмаларни шеърга солиш майли ҳам қучайди. Бу – бежиз эмас. Чунки ҳаётнинг узида бундай йўналишга туртки берадиган ҳолатлар етарли даражада эди. бинобарин, бу йўналиш Шукрулло, С.Зуннуова каби шоирлар ижодида салмоқли урин эгаллади. Хусусан, Шукруллонинг «Инсон ва яхшилик», «Шарпалар», «Унутиш», «Садокат», «Учрашув», С.Зуннуованинг «Баъзан ҳаёлимга чирмашиб олиб», «Ёмғир шовиллайди», «Мен яхши биламан», «Сени менга ёмон деса ким» каби қатор шеърлари бунга мисол бўлади.

Бу давр узбек шеърлятида севги ва садокат туйғуларига бағишланган асарлар руҳи алоҳида урин эгаллайди. Хусусан, бундай туйғуларнинг утган уруш фожиялари мисолида берилиши узгача бир манзараларда намоён бўлади. А.Ориповнинг «Аёл», Х.Худойбердиевнинг «Қайтмайман», «Она садокати ва угил армони кассаси», О.Ҳожиёвнинг «Сангиной кассаси», «Гудсум хола соғинчи», У.Азимовнинг «Самандар», «Марсия» каби шеърлари бу йўналишдаги ижодий изланишларнинг намуналаридир.

Севги ва муҳаббат мавзуси ҳам бу йилларда кенг ишланди. Бу жихатдан Шухратнинг поэтик изланишлари айрича кузга ташланиб туради. Унинг «Рашк», «Ҳали ҳам ушасан», «Умид», «Бойси узинг» каби қатор шеърларида бу туйғулар самимий ифодаланган. А.Мухторнинг «Ишончсиз қадамлар», «Аминман», «Чиганок ва жавахир» каби шеърларида севги билан боғлиқ туйғулар ихчам сатрларда ва сермаъно деталларда ифодаланди. А.Ориповнинг «Эслаш», «Қасамдара», «Сен баҳорни соғинмадингми?», «Муҳаббат», «Севги улими», «Биринчи муҳаббатим» каби шеърларида бу туйғуларнинг яна бир муҳим қирраси – изтироб туйғулари улкан бир маҳорат билан ифодаланди. Бу йўналишда О.Матжон ҳам унумли ижод қилди. Унинг «Қимнидир ахтардим», «Қузгарингни яширма мендан», «Юлдузлар», «Эшигиндан утарман ҳар қун», «Ҳаёлимда яшар бир наргис» каби шеърлари, шунингдек, 12 та шеърни уз ичига «Сени яхши

кураман» туркуми шу мавзуга багишлангандир. Умуман, бундай шеърларни шу даврда ижод килган ҳамма шоирлардан келтириш мумкин.

Бу даврда турли рамзий ишораларга бой шеърлар ҳам куплаб яратилди. Олдинлари рамзий тасвирлар шеър ичида образ – деталлар сифатида куришиб келган булса, бу даврда шеърни бошдан оёқ рамзий образ асосига куриш майли кучайди. А.Мухторнинг («Урок ва болга»), «Хазон», «Товушлар», «Нихол», «Китоб чиккан соат», «Бойчечак», «Арча ва Олча», «Кушча» каби катор миниатюралари ана шундай рамзий шеърлардир. Э.Воҳидовнинг «Куча уртасида бир синик шиша», А.Ориповнинг «Тилла баликча» каби шеърларида ҳам рамзий ифода етакчилик килади.

50 – 80 йиллар шеъриятида хажвий йуналиш ҳам муайян урин тутди. Бу йуналишда С.Абдукаххор, О.Кучкорбеков, Я.Курбон каби масалчи шоирлар, Уйгун, С.Абдулла, А.Мухтор, Э.Воҳидов каби лирик шоирлар салмокли ижод килишди. Шоирларимиз бундай асарларини турли шакл ва усуллардан фойдаланган ҳолда яратишди. Чунончи, С. Абдулла арузнинг маснавий, газал, мухаммас каби поэтик шаклларида фойдаланди. Унинг «Тақасалтанг», «Порахур», «Насихатнома», «Истарам» каби асарлари бунга мисол була олади. Бундай шакл ва усулларда ёзиш Э.Воҳидов ижодида ҳам куринади. Шоирнинг «Соч мадҳи», «Насихат», «Бошимдадир», «Мажлис килинг», «Манфаат фалсафаси» каби шеърлари бунинг исботидир. Э.Воҳидовнинг «Дониш кишлоғи латифалари» туркуми ҳам бу давр хажвий лирикасида уз урнига эгадир. А.Мухторнинг хажвий лирикасида бошқа бир жихат – психологик талкиннинг кучлилиги, серкирралиги ажралиб туради. Унинг «Теримда», «Чолу кампирлар», «Мис калпокли йигит», «Оталарга маслаҳат» каби шеърлар хушчакчак кулгига, «Шурлик», «Каттамир», «Карга» каби шеърлари аччиқ заҳархандага бойлиги билан диққатини тортади. А.Орипов, О.Матжонларнинг хажвий шеърлари у қадар куп булмаса – да, уларда кулгидан фох килиш ёки хушчакчак бир кайфият яратиш воситаси сифатида фойдаланиш хусусияти яққол кузга ташланиб туради. Бу уринда А.Ориповнинг «Хангома», «Тулқи фалсафаси», «Миш - миш», «Илтимос», О.Матжоннинг «Хафа Хуроз», «Давроншоҳнинг сурати», «Самарқандлик куёв» каби шеърларини келтириш мумкин.

Бу давр лирикасида шакл соҳасида изланишлар тез – тез кузга ташланиб турди. Масалан, газалчиликда С.Абдулла, Хабибий, Чархий, В.Саъдулла ва кейинги авлод вакилларида С.Зуннунова, Э.Воҳидов, Ж.Қамол каби катор шоирлар тажрибалар қилиб турдилар. Рубоий жанрида эса М.Шайхзода, Р.Бобожон, А.Мухтор, Т.Йулдош каби ижодкорлар турли намуналар яратдилар. Сонетчиликда Б.Бойқобилов анчагина тажрибалар олиб борди. Р.Парфи эса катор сонетлар ижод этиш билан бирга япон шеъриятидаги танка ва хокку каби жанрларни ўзбек шеъриятига тадбиқ этишга ҳам ҳаракат қилди.

Поэмачилик.

50-80 йиллар поэмачилигида тарихий тараккиётнинг турли босқичларидаги воқеа – ҳодисаларни лиро-эпик йуналишда тадқиқ этишга, турли даврда яшаган аждодларимиз образини яратишга интилиш кучайди. Уларда, албатта, қайсидир даражада уша найтдаги ҳукмрон мафкуранинг таъсири сезилади. Буни инкор этиб бўлмайди. Лекин айни чоқда уларда узининг бадиийлик даражаси билан мафкура чизикларида юқори кутарилишга эришишга муаллифлар муваффақ булган уринлар купрок учрайди. Шу маънода ҳар қандай чеклашларга қарамай бу асарларда утмишнинг ҳаққоний манзараси тасвирига дуч келамиз. Ойбекнинг «Ўғли ва Навоий», Мирмуҳсиннинг «Широк», М.Алининг «Машраб», «Ўғилдаги нур», О.Матжоннинг «Пахлавон Маҳмуд», А. Ориповнинг «Ҳаким ва Ажал» каби асарлари шундай дostonлар сирасига қиради.

Бу даврда маънавий-ахлокий мавзуларда ёзилган, бу йуналишда юксак гоёларни тарғиб этадиган катор поэмалар ҳам яратилди Хамид Гуломнинг «Лола кул », М.Бобоевнинг «Она калби», С.Зуннунованинг «Рух билан суҳбат», С.Акбарийнинг «Менинг маҳаллам», Д.Файзийнинг «Онаизор» каби асарлари шу жумлага киради.

Айрим шоирларимиз тасвир майдонини кенг олиб, умумбашарий фожиялар ҳақида ҳам поэмалар яратишди. Х.Гуломнинг «Амазонка кушиги», Ойбекнинг «Даврим жароҳати», Э.Воҳидовнинг «Рухлар исёни» асарлари ана шундай руҳхатга қирувчи дostonлардир.

Бу даврда яна шундай поэмалар ҳам яратилдики, улардаги композицион тузилиш ҳам, туйғулар ифодаси ҳам гоё мураккабдир. Шунинг учун ҳам уларда тасвир гоё мураккаб тулкиларда олиб борилади, қаҳрамонларнинг руҳий дунёси кескин ҳаётий вазиятларда очиқ берилади. Э.Воҳидовнинг «Нидо», Миртемирнинг «Сурат», О.Матжоннинг «Ғаплашадиган вақтлар» dostonлари ана шундай асарлар сирасига киради.

Назорат топшириқлари.

- 1.1.1. Ҳаётдаги янги ҳаёт руҳ назмда қай тарзда уз ифодасини топа боради?
- 1.1.2. Бу давр шеъриятида халқаро мавзу қандай ифодаланди?
- 1.1.3. Бу давр шеъриятида маънавий- ахлокий масалалар талқини қандай урин тутди?
- 1.1.4. Ушбу давр шеъриятида севги ва садоқат мавзусида қандай шеърлар яратилди?
- 1.1.5. Шу даврда ҳажвий шеърят адабий жараёнда қандай урин тутди?
- 3.2.1. Шу давр шеъриятида шаклий изланишлар қандай кечди?
- 3.2.2. Шеърятда рамзийликнинг аҳамияти бу даврда қай тарзда намоён бўлади?
- 3.2.3. Бу давр поэмачилигида мавзу ранг –баранглиги қандай?
- 3.2.4. Бу поэмаларнинг яратилиши жараёнида мафкуранинг таъсир даражаси қаерларда сезилади?
- 3.2.5. Шу даврда маънавий ахлокий мавзуда қандай поэмалар яратилди?
- 3.2.6. Хорижий мавзуда ёзилган ушбу поэмаларнинг ёзилган қайси бирида халқнинг эрки йулида қурбон бўлган шоир қисмати акс этган?

А. «Амазонка кушиги »(Х.Гулом).

Б.Даврим жароҳати» (Ойбек).

С.»Рухлар исёни» (Э.Воҳидов)

- 3.3.2. Севган кишисига ҳиёнат қилиш ҳақидаги тасвир қуйидаги асарларнинг қайси бирида асосий сюжет йуналишини ташкил этади?

А. «Нидо»(Э.Воҳидов).

Б. «Сурат» (Миртемир).

С. «Ғаплашадиган вақтлар» (О.Матжон).

4 – асосий масала

4.1.Драматургия.

Уқитувчининг мақсади: Урганилаётган давр адабиётининг навбатдаги муҳим йуналиши билан талабаларни таништириш. Адабиётнинг ривожини тасаввур қилишда бу соҳа ҳам катта аҳамиятга эга эканини уларга англатиш.

Идентификатор мақсадлари:

- 4.1.1. Драматургиянинг узига хос жиҳатларини янада чуқурак англайди.

- 4.1.2. Унинг ички йуналишларини аниқлаб олади.
- 4.1.3. Драматургиядаги тасвирнинг ҳаётга яқинлигига эътибор қаратади.
- 4.1.4. Бу соҳа тараккиётини бошқа йуналишлар билан таққослаб, умумлаштиради.

4- асосий масаланинг баёни.

50-80 йиллар ўзбек драматургияси тараккиётини «конфликтсизлик» назарияси асоратидан қутилиш учун интилиш, ҳаракат бўлган давр сифатида характерлаш мумкин. Чунки бу даврда истедодли ёзувчилар адабиёда воқеа бўладиган асарлар ҳам яратилди. Лекин айни чоқда бадиий жихатдан бўш, уртамиёна асарлар ҳам яратилди. Бунини ушбу рақамдан ҳам билса бўлади: шу даврда жами тахминин юздан ортиқ пьесалар ёзилди; шундан ижобий баҳога сазовор бўлгани ун – ун бештадан ошмайди.

Халқ тақдирини қурсатувчи, даврнинг бош ва илғор йуналиши, руҳини ўзида мужассамлаштирган қурашчан ижобий қахрамонларни гавдалантирган, воқеаликдаги кескин зиддиятларни ҳаққоний таҳлил қилиш орқали тараккиётнинг олға томон одимини қатта истеъдод, маҳорат билан тадқиқ этган асарлар бу давр драматургиясининг ривожини таъминлади. А. Қаххорнинг «Тобутдан товуш» (1962) сатирик комедиясининг пайдо бўлиши мусаффо осмонда пайдо бўлган момақалди роқдек таассурот қолдирди. Шунинг учун уша шароитда бу асарнинг тақдирини оғир қечди. У унчалик қуп утмасдан саҳнадан олиб ташланди ва орадан чорак асрча вақт ўтгандан кейингина халққа қайтарилди. Бу асар турғунлик даврида авж ола бошлаган порахурлик иллатига бағишланган эди.

Кейинги ун йилликлар драматургиясида асосий эътибор шахс маънавияти, виждони, унинг жамият олдидagi бурчи масаласига қаратишга ҳаракат қилинганлиги сезилади. Драматурглар маънавият масаласини шахснинг шаклланиши, қамолати билан боғлаб талқин қилишга интилдилар. Уйғуннинг «Хуррият» (1958), «Парвона» (1966) қаби асарларида бу масала турлича талқин усулида – драма ва комедия жанрлари имкониятларидан қелиб чиқилган ҳолда берилди. И. Султоннинг «Имон» (1960), «Номаълум киши» пьесаларида эса бу янада янги чароқ усул ва воситаларда берилди. Бу асарларда драматург ота – бола уртасидаги конфликтни тасвир марказига қуйишга интилади. Мазкур усул инсон характерини янада мураккаб ҳолатларда очиш имконини беради. («Имон»: Санжар – отаси Қомиллов; «Номаълум киши»: Турғуной – отаси Қазлиддин). Бу даврнинг 70-йилларига қелиб, таниқли прозаик У. Умарбеков драматургияда ўз қаламини синаб қурди. У «Қомиссия» (1974), «Қиёмат қарз» (1976), «Шошма, қуёш» (1978), «Қузнинг биринчи қуни» (1981), «Аризасига қура» (1982) қаби қатор драматик асарлар ёзди. Бу драмаларнинг ҳаммасининг ҳам асосида маънавий – ахлоқий масалалар туради. Қахрамонлар қалтис ҳолат ва вазиятларда синовдан ўтқизилади, қожиали ва мураккаб воқеалар мисолида инсон характерини рухий жихатдан очиб беришга ҳаракат қилинади. Публицистик руҳ, очик дидактика ва лирик оҳанг унинг драмаларининг ажралиб турадиган фазилатларидир.

50-80 йиллар драматургиясида муҳим ҳаётий проблемалар қуйила бошлади, ҳаётнинг мураккаб жихатлари, айниқса, инсоннинг рухий, маънавий изланишларини тадқиқ этишга интилиш қучайди. Драматурглар ўсишга ҳалақит берадиган иллатларни теранроқ ургана бошладилар. Лекин бу йилда қилинаётган ишлар, олиб борилаётган изланишлар ҳамма вақт ҳам бир текистда қетди, деб бўлмайди. Масалан, шу фикрнинг комедия жанрига тадқиқ этадиган бўлсак бу даврда унлаб бу жанрда асарлар яратилди. Х. Гуломнинг «Тошболта ошиқ» (1962), Р. Бобожоннинг «Тоға - жиянлар» (1960), Уйғуннинг «Лакма» (1971), Шўхратнинг «Беш қулик қуёв» (1970) қаби бир қатор асарлар, қарчи саҳналаштирилган бўлишига қарамай, у қадар муваффақият қозона олмади. Фақат бу йуналишдаги ўч – туртта комедиягина халққа манзур бўлди, адабиётимиз ҳазинасидан ўрин олди. Шундай асарлар руҳиятида А. Қаххорнинг

«Аяжонларим» (1967), Э.Воҳидовнинг «Олтин девор» (1970), Саид Аҳмаднинг «Келинлар кузголони» (1976) каби комедиялари бор. Бу асарлар ижтимоий мазмуннинг уткирлиги, комик характерларнинг ёркинлиги, кулгисининг хайтбахшлиги билан томошабинларга манзур булди. Уларда шахснинг иллатлардан тозаланиши, маънавий ва рухий эркинликка эришиши ҳаққоний акс эттирилгани мазкур асарларнинг муваффақиятини таъминлади.

Ушбу даврда тарихий шахслар, тарихий воқеалар асос қилиб олинган асарлар ҳам яратилди. Булардан Уйғуннинг «Абу Али Ибн Сино», «Абу Райхон Беруний», «Зебунисо», И.Султоннинг «Донишманднинг ёшлиги», Т.Туланнинг «Кувваи қахқах» каби асарларини келтириш мумкин. Бу асарларда утмишнинг у ёки бу даврининг манзараси, жамиятдаги маънавий ҳолат, халқнинг эрк ва адолат учун олиб борган кураши тасвирлашга ҳаракат қилинган. Тугри, бу асарларнинг ҳаммаси бир хил даражада эмас. Уларнинг айримларида яхлит драмати ҳаракат етишмайди, баъзиларида сюжет чизиги, конфликт характери, персонажлар кифоасида янгилик у қадар сезилмайди. Шундай булса-да, бу асарлар шу давр драматургиясининг умумий манзарасида қузга ташланиб турадиган асарлардир.

Тарихий мавзудаги асарлар орасида М.Шайхзоданинг «Мирзо Улугбек» (1961) трагедиясининг алоҳида ўрни бор. Трагедиядаги бош қаҳрамон образи мисолида муаллиф маърифатпарварлик, инсонпарварлик, эзгулик туйғуларини тарғиб этади. Ваҳшийлик, жаҳолат, тубанлик, мутелик, адолатсизлик, нопоқлик қабиларни эса қоралайди. Асарда М.Шайхзода Улугбекнинг трагик ҳолатини, характериға хос қирраларни очишға хизмат этадиган қучли ва ёркин сахналар яратишға эришган. Лекин бу асарға ҳозирги мустиқиллик қуларимиздан туриб назар қоладиган булсак, унда совет мафқураси талаблари билан яратилган сахналар ва талқинлар ҳам бор эканлиги аён булади. Чунончи, Улугбекнинг Темур бобосининг арвоҳи билан учрашуви берилган рамзий сахнада унинг «Шоҳлар бурчи яшатмоқми ёки улимми? Қувват нима? Мурувватми ёки зулмми?» дея бобосидан маслаҳат сурашиға Амир Темур «Инсоният тарихининг қалами шамшир», «Қимқи сенға бош эғмаса, бошин узмоқ» деган жавобларни беради. Бунда уша пайтда ҳукмрон булган мафқура талаби, яъни Амир Темурға нисбатан факат салбий муносабатда булиш тамойили сезилиб туради. Аммо шунға қарамай мазкур драманинг 50-80 йиллар драматургияси тараккиётида узига хос ўрни бор.

Умуман, бу давр драматургиясида гоёвий – бадиий жихатдан изланишлар яққол қузга ташланиб туради. Бу асарларнинг халқимизнинг маънавий қамолатида муносиб ўрни булди, деган гапни бемалол айтиш мумкин.

Назорат топшириқлари.

- 4.1.1. Бу давр драматургиясида қандай салбий иллат изи сезилади?
- 4.1.2. Бу давр драматургиясида қандай умумий манзара қузга ташланади?
- 4.1.3. Шу давр ҳаётидаги иллатларға қескин муносабат билдирувчи қандай асарлар пайдо булди?
- 4.1.4. Шахс маънавияти ҳақида қандай сахна асарлари яратилди?
- 4.1.5. Бу мавзудаги асарларда қандай усул ва воситаларадан фойдаланилди?
- 4.2.1. Ушбу давр драматургияси ривожидида У.Умарбеков асарлари қандай ўрин тутди?
- 4.2.2. Комедия жанрининг ривожидида шу даврда қандай қамчиликлар қузга ташланади?
- 4.2.3. Бу давр драматургиясида тарихий мавзу қандай ўрин тутди?
- 4.2.4. Уларға хос қандай қамчиликларни қузатиш мумкин?
- 4.2.5. Трагедия жанри бу давр драматургиясида қандай мавқеға эға булди.
- 4.3.1. Илмдаги угирлик иллатлари қайси асарда фаш этилади?
 - А. «Парвона» (Уйғун).
 - Б. «Имон» (И.Султон).

- С. «Киёмат карз» (У.Умарбеков).
- 4.3.2. Оилада ахиллик ва поклик масласи кайси асарда бош мавзу сифатида берилган?
- А. «Аяжонларим» (А.Каххор).
- Б. «Олтин девор» (Э.Воҳидов).
- С. «Келинлар кузголони» (Саид Аҳмад).

Адабиётлар.

1. Муаллифлар жамоаси XX аср узбек адабиёти тарихи. Т., «Укитувчи » 1999 йил.
2. Н.Каримов. XX аср узбек адабиёти тарақиётининг узига хос хусусиятлари ва миллий истиклол мафкураси . Т. 1993 йил.
3. С.Мирзаев, С.Шермухаммедов. «Хозирги замон узбек адабиёти тарихи» Т., «Укитувчи», 1993 йил.
4. О.Шарофиддинов. Сардафтар саҳифалари. Т., «Ёзувчи» 1999 йил.
5. И.Гафуров. Уттиз йил изхори. Т., Г.Гулом нашриёти, 1989 йил.

Мавзу: Зулфия.

Мавзу режаси.

1. Зулфиянинг ҳаёти.
2. Шоира шеъриятининг мавзулари ва узига хос хусусиятлари.
3. Зулфия дostonлари.

Мавзудаги таянч тушунчалар:

Интеллектуал ва психологик шеърият, фожиавий коллизия, шеъриятда куп овозлилик ва сероханглик, шеъриятда воқеълик, рухий тарих, хижрон мотивлари, ҳолат ва туйгуларни типиклаштириш, шеърда бахт ва бахтсизлик ҳамда қувонч ва ғам ифодаси, шеърий туркум, лирикада аёл қалби ифодаси.

Асосий масала

- 1.1. Зулфия.

Укитувчининг максaди:

Талабаларга узбек шеъриятининг бу атоқли намояндаси ижоди ҳақида тушунча бериш. Унинг ҳаётининг ибратли томонларига эътиборини тортиш.

Идентив укув максaдлари:

- 1.1.1. Зулфиянинг XX аср узбек адабиётида тутган урнига эътибор қаратади.
- 1.1.2. Зулфия ижодига хос хусусиятларни аниқлаб боради.
- 1.1.3. Зулфия ижодини урни билан бошқа ёзувчилар билан солиштиради.
- 1.1.4. Зулфиянинг инсон сaдокaт ҳақида фикрлар билдиради. Ижоди ва ҳаёти мисолида.

Асосий масала баёни

Зулфия Исроилова 1915 йилнинг 1 мaртида Тошкентда тугилди. Зулфия оиланинг кенжа фарзанди бўлган. Унинг турт ақаси турли маъсул лавозимларда ишлаган ва қaтaгoн йилларнинг қaҳрига дучор бўлган. Зулфия хотин – қизлар педагогика билим юртида таҳсил олган (1931-1934 йиллар). Зулфиянинг илк шеъри – «Қизил дурра» паранжи

ташлаб , кизил дурра урай бошлаган аёллар хаётига багишланган. 1935 йилда у хаётини шоир Х.Олимжон билан боглаган. 1944 йилда Зулфиянинг бошига огир мусибат тушди – умр йулдоши Х.Олимжон автомобил халокатига учраб, хаётдан бевакт куз юмди. У узок йиллар «Саодат» журналида (олдин у «Ўзбекистон хотин - кизлари» деб аталган) бош мухаррир булиб ишлади (1953- 1980). Зулфия 1996 йилнинг 1 - августида вафот этди.

Шоира узининг узок йиллик ижодий фаолияти давомида куплаб китоблар нашр эттирди. Булар куйидагилар: «Хаёт варакалари» (1932), «Кизлар кушиги» (1939), «Уни Фарход дер эдилар» (1943), «Хижрон кунларида» (1944), «Хулкор» (1947), «Мен тонгни куйлайман» (1950), «Юрагимга якин кишилар » (1958), «Танланган асарлар» (1959), «Куйларим сизга» (1965), «Уйлар» (1969), «Лолакизгалдок » (1970), «Куёшли калам» (1971), «Висол» ва х.к.

Унинг 1974 – 1975 йилларда икки жилдлик «Асарлар»и, 1985-1986 йилларда уч жилдлик «Асарлари» нашр этилган.

Зулфия лирикасини интеллектуал ва психологик шеърият дейиш мумкин. Чунки унда теран фикр жушкин хиссиёт билан уйгунлашиб кетган. Шоира шеърларидаги хиссиёт окими фожиавий коллизиялар чуққисигача ушиб, ривожланиб боради. Лекин у, гарчи шундай мунаққаб жараёнларни уз ичига олса – да, тушкунлик рухидаги шеърият эмас. Балки аксинча маънавий бой, рухан тетик лирик кахрамонига эга булган хаётбахш ва мардона шеъриятдир. Шоиранинг шеърларида вокелик ва инсон тақдири кечаги куни, бугунги ва эртаси билан идрок этилади. Унинг ижодида «хотира», «тақдирдош», «юрагимга якин кишилар», «келажак» каби тушунчалар гоят мухим ахамият касб этади.

«Мен шеърларимни бир мавзу атрофида чекланиб қолишини истамайман», деганди Зулфия. Дарҳақиқат, шоира лирикаси куп овозли ва серохангдир. Бу охангларнинг энг мухимини шодлик ва гам, хижрон ва фожиавийлақ ташкил этади. Зулфия уз шеъриятининг куп овозли эканини «Сен ток эмас – икки турли соз, куш канот – ла киласан парвоз» ёки «Хижронинг калбимда, созинг кулимда» кабилида шеърий йул билан ҳам бир неча бор таъкидлайди. Бу жихат шоиранинг ижодий принципи даражасига кутарилган. Унинг лирикасидаги шодлик ва кутаринкилик оханглари, шубҳасиз, Х.Олимжон ижодига хос булган йуналиш билан богланади. Фожиавий оханглар эса, табиийки, унинг бошига тушган мусибатлар, хаётда узи дуч келган изтиробли воқеалар таъсирида юзага келган. Бу жихатлар бирикиб Зулфия шеърлардаги бир узига хосликни, воқеавийликни келтириб чиқарган.

«Назаримда, шоирлар уз таржимаи холларини ёзмасликлари жоиз. Негаки, шоирлар хақида шеърлари тавсиф беради, улар хақида ҳамма нарсани айтиб бермаса ҳам, ижодларида хаётларининг купчилик томонларини шарх этиб беришга кодир шеърлар булади », деб ёзган эди. Зулфия. Бошқа бир жойда шоира «Хулкар » китоби муносабати билан «Мен бу шеърларга уз рухий тарихимнинг бир парчасини жойлаштира бошладим, бу парчанинг уз тугуни, кульминацияси ва ечими бор эди», деган эди. Шеърларга бундай «рухий тарих»ни жойлаш тасвирга аниқлик ва ёркинлик, лирик кахрамон киёфасига эса чуқур хаётийлик багишлайди. Шоира уз бошидан кечирганларини, хаётий тажрибаларини, рухий ва хиссий холатларини, калб зарбларини бериш, тахлил этиш оркали кенг оламга ва кишиларнинг калбига чуқур кириб борди. Бу айниқса, Х.Олимжоннинг фожиали улими муносабати билан кенг ва теран ишланган хижрон мотивидаги шеърларида яккол сезилади. Шоира ижодига хос яна бир узига хос жихатни эътибордан соқит қилиб булмайди. Аслида хижрон мотивлари Зулфия шеъриятида Х.Олимжон вафотида қадар бошланган эди. Аниқроғи, урушнинг дастлабки йилларидаги айрилиқ ва хижрон билан боглиқ холатлар унинг шеърларига шундай йуналиш берган эди. Зулфиянинг «Хижрон» шеъри, «Уни Фарход дер эдилар», « Хижрон кунларида » китоблари Х.Олимжон таҳририда нашр этилган эди. Фарқ шундаки, шоиранинг «Хижрон» тушунчаси хақидаги карашларига хаёт, вокелик жиддий таҳрир киритди. Олдинлари «Бу хижрон мангумас, висоли ҳам бор» деган бир рухий кайфиятда булган шоира мангу хижрон билан узи юзма – юз келди.

Зулфиянинг «Голиблар кайтганда» (1945), «Углим, сира булмайди уруш», (1954) номли шеърлари бор. Бу шеърлар, гарчи турли йилларда ёзилган булса – да , уларни бир – бирига бошлаб турадиган иплар бордек. Чунки хар иккала шеърда ҳам уруш туфайли хаётдаги энг якин кишиси – умр йулдошини йукотган аёллар образи берилган. Лекин хар кайси шеърдаги лирик кахрамон образи гоят узига хос холат ва воситалар оркали ифодаланган. Бу шеърларда шоира узгаларнинг шодлик ва гамини узиникидек хис этади, узиникини эса халкникига кушиб юборади. Шу тарзда Зулфия бундай мураккаб инсоний холат ва туйгуларни типиклаштиради. Шунинг учун ҳам Зулфиянинг хижрон мавзуидаги асарлари чин севги ва вафо, инсоннинг катта бахти ва ёрига чексиз садокати, огир йукотиш ва чексиз куйиниш, уруш ва хижрон, мардлик ва жасорат , хаёт ва улим уртасидаги кураш, Ватан ва бурч, утмиш, бугун ва эрта, инсон такдири, унинг рухий олами билан боглик хилма – хил хис – туйгу, кечинма, фикр – уйлар, орзу – армонлар тугрисидаги асарлар сифатида ардокланади.

Зулфиянинг кейинги йилларида ёзган «Мен тонгни куйлайман», «Юрагимга якин кишилар», «Уйлар», «Висол», «Йиллар, йиллар», «Азиз туйгулар», «Тонг билан шом аро» каби шеърларида ҳам замонамиз ва замондошларимиз калби бутун мураккаблиги билан, айна чокда хаётбахш, антимистик рухнинг кучли мавжи билан тасвирланди. Шоира ижодининг бошидан охирига кадар инсон такдиридаги икки асосий кутбни – бахт ва бахтсизликни, кувонч ва гамни бир бутунликда ва идрок этди. Шу иккилик унинг лирикасининг фожиавий асоси – бош коллизиясини белгилайди. Унинг «Укувчимга», «Умид кутаман», «Куёш узиб бер», «Табиатга исён», «Долгали бир хаёт...» каби шеърларида шундай ижодий принципга амал килингани сезилиб туради. Лекин шоира бу иккиликнинг доимий билшини истамайди, яхшиликнинг ва бахтинг устун келишини орзу килади. Хамиша инсонни бахти угал холатда куриш фикри билан яшайди.

Шоира ижоди давомида катор шеърий туркумлар ҳам яратди. У мазкур шеърий туркумлар оркали хаётни, воқеаликни, одамлар калбини кенгликда ва бутун мураккаблиги билан тахлил этишга ҳаракат килди. Шоиранинг талай шеърий туркумлари бор булиб, буларнинг хар бирида муаллиф рухий оламининг янги кирраси намоён булади. Агар «Хижрон кунларида» туркумида урушнинг шафкатсиз алангасида азобланган калбнинг голиб чиқиш ифодаланса, «Юрагимга якин кишилар» туркумида инсондаги матонат ва садокат илдизларини одамлар меҳнатидан кидиради. «Мушоира» туркумида эса инсониятнинг такдири, ташвиши, интилишлари, орзу – умидларининг муштараклигига ургу беради. «Уйлар», «Йиллар, йиллар» туркумларида хаёт ва инсон, муҳаббат ва садокат, яшаш ва кураш маъноси туйгусида бадий мушоҳада юритилса, «Камалак» туркумида инсоният узи кашф этган келажак хақидаги орзулар куйланади.

Зулфия шеъриятига хос бир айрича жихат бор. Шоира хаётдаги ҳамма нарса – шеърият учун материал, илхом берувчи ҳамма нарса тугрисида калам тебратади, аммо буларнинг барини аёл калби билан тинглаб, аёл кузи билан куриб, идрок этиб аёл сузи – буёғи билан тасвирлаган, унинг овозида куйлаган. Шоиранинг кайси шеърига назар ташламанг, ундаги образлар ҳам аёллар дунёсидан топилган. Умуман олганда асарларнинг гоёвийлик ва бадийлик даражасининг мезони битта, албатта. Бирок воқеаликни куриш ва бадий тадқиқ этишда уларда ижод қонуниятлари ила тугилган муштараклик ҳам борлигини эътибордан соқит қилиш мумкин эмас. Демак, аёл шоиралар калби гоят назик ва сезгир, ута қуюнчак ва фидойи булади. Шеърларда ҳам бу хусусият ва фазилатлар яккол аён булиб туради. Буларнинг барчаси Зулфия лирикасининг етакчи белгилари сифатида доимо укувчи эътиборида туради.

Шоира ижодида унинг каламига мансуб дostonларнинг ҳам урни бор. У бу жанрда «Уни Фарход дер эдилар» (1943), «Икки урток» (1946), «Мушоира» (1958), «Водил юлдузлари» (1965), «Суроклайди шоирни шеърим...» (1965), «Куёшли калам» (1979) «Хотира синиклари»(1985) каби намуналар яратди. Албатта, бу асарлар ҳаммаси бир хил даражада эмас. Лекин уларнинг аксарият қисми адабиётимизда урни бор асарлар ҳисобланади. Ушбу асарларнинг мавзуси ҳам, бағишланган даври ҳам турличадир.

Чунончи, «Уни Фарход дер эдилар», «Суроклайди шоирни шеърим...», «Куёшли калам» дostonларида хаётда булган вокеалар, бор одамлар хакида суз кетади. «Мушоира», «Водил юлдузлари» дostonлари эса фалсафий уй ва мушоадаларга эрк берилган асарлардир. «Хотирам синиклари» асари Зулфиянинг сунгги дostonи булиб, номидан хам куриниб турганидек, инсоннинг уз хотараси олдидаги уйлари, армон ва изтироблари каламга олинган.

Зулфия 1996 йилнинг 1 августида вафот этди.

Назорат топшириклари.

- 1.3.1. Зулфия кандай оилада тутилиб, вояга етган?
- 1.3.2. Зулфия кандай ташкилий- жамоатчилик ишларини бажарган?
- 1.3.3. Зулфия кандай китоблар чикарган?
- 1.3.4. Нима учун Зулфия шеърларини интеллектуал ва психологик шеърят намуналари деймиз?
- 1.3.5. Зулфия шеъриятидаги куповозилилик ва сероханглик нималарда куринади?
- 12.1. Шеърда шоир хаёти кай тарздла акс этишини Зулфия ижоди мисолида кандай тушунтириш мумкин?
- 1.2.2. Зулфия ижодида Х.Олимжоннинг фожиали улими кандай акс садо берди?
- 1.2.3.Зулфия шеъриятида замондошимиз образи кандай ифодаланди?
- 1.2.3. Зулфия кандай шеърий туркумлар яратди?
- 1.2.4. Зулфия шеъриятида аёл калби кай йусинда уз ифодасини топади?
- 1.3.1. Зулфиянинг биринчи китоби нима деб аталади?

- А. «Кизлар кушиги».
- Б. «Хаёт вараклари».
- С. «Хижрон кунларида»

- 1.3.3. Зулфиянинг кайси дostonида уз хаётида кечган вокеаларга мурожат килади?

- А. «Куёшли калам»
- Б. «Суроклайди шоирни шеърим»
- С. «Хотирам синиклари».

Адабиётлар.

1. Муаллифлар жамоаси. XX аср узбек адабиёти тарихи. Т., «Укитувчи » 1999й.
2. С.Мирзаев, С. Шермухаммедов. Хозирги замон узбек адабиёти тарихи. Т., 1993
3. А.Акбаров. Зулфия. Т., Г.Гулом нашриёти 1975 йил.
4. М.Султонов. Ижод саҳифалари. Т., «Фан», 1975 йил.
5. О.Шарафиддинов. Калбимизга якин шоира «Адабий этюдлар» китобида. Г.Гулом нашриёти 1968 йил.

Мавзу: Саид Аҳмад

Мавзу режаси

1. Саид Аҳмад – хикоянавис
2. Саид Аҳмаднинг повесть ва романлари
3. Саид Аҳмад комедиялари.

Мавзуга оид таянч тушунчалар:

Журналист – очеркчи, ижодий изланишлар даври, рассомчасига тасвир, услубдаги лиризм , ёшлик хакидаги хикоялар, хиссиёт тахлили, персонажларнинг тулаконли характерга айланмаслиги, меҳнат кишисини улуғловчи хикоялар, лирик соз, ҳаётбахш юмор, ҳажвий- юмористик талкин, беозор ҳазил – мутойиба, ғазабли қаҳ-қаҳа, табиатан лириклик, тарихий ҳодисалар фони, боқий ғазилатлар, драматик ва трагик воқеа, воқеаларни детективнома тасвирлаш, эртан – драма, драматик миниатюра ва ҳ.к.

Асосий масала.

1.1. Саид Аҳмад.

Уқитувчининг максоди: XX аср ўзбек адабиётининг бу йирик намояндаси хакида талабаларга тасаввур бериш. Унинг мураккаб ҳаёт ва ижод йули билан уларни таништириш.

Идентив укув максадлари:

- 1.1.1. Саид Аҳмаднинг янги ўзбек адабиёти тараккиётидаги хизматларига эътибор қаратади.
- 1.1.2. Унинг ижодига ҳос йуналишларни алоҳида таъкидлайди.
- 1.1.3. Саид Аҳмад ижоди билан унга тенгдош бўлган бошқа ёзувчилар солиштиради.
- 1.1.4. Саид Аҳмаднинг шахсий ҳаёти ва ижодидаги иборатли жихатларга эътибор қаратади

Асосий масала баёни

Саид Аҳмад 1920 йилда Тошкент шаҳрида тугилди. Унинг фамилияси Хусанхужаев. Мактабдан сунг Тошкент давлат педагогика институтида таълим олди (1938 - 1941). У адабиётга журналист – очеркчи сифатида кириб келди. Адибнинг шаклланишида матбуот ижодий мактаб вазифасини утади. «Ёш ленинчи », «Кизил Ўзбекистон» рўзномаларида , «Муштум», «Шарк юлдузи» журналларида, Ўзбекистон радио қомететида турли вазифаларда ишлади.

Саид Аҳмаднинг биринчи китоби 1940 йилда «Тортик» номи билан нашр этилган. Унда ижодининг илк даврида ёзилган хикоялари жамланган. Бу китоб эълон қилинган, А.Қаҳҳор томонидан кескин танқид қилинади. Уруш даври ва ундан кейинги маълум йиллар Саид Аҳмад учун ижодий изланишлар даври бўлди. Бу даврда яратган баъзи хикояларида ёзувчининг кейин кузга ташланган услубига ҳос хусусиятларнинг ўқунлари кузга ташланиб қолса-да, асосан, у хикоянавис сифатида 50-йилларнинг урталарида танилди.

Унинг «Эр юрак» (1942), «Фарғона хикоялари» (1948), «Мухаббат» (1949), «Қадрдон далалар» (1949), «Чул шамоллари» (1961), «Онажонлар» (1962), «Ҳазина» (1963), «Таъзим»(1966), «Қисса ва хикоялар» (1968) қаби ва бошқа қатор китоблари нашр этилган.

Саид Аҳмаднинг хикоянавис сифатида шаклланишида унинг уруш даврида ёзилган асарларининг узига ҳос аҳамияти бор. Бу даврда у «Мастонбиби», «Тепки», «Қутиш тараддуди», «Ирода», «Қушиқ » қаби хикоялар эълон қилган. Бу хикояларнинг бадиийлик даражаси у қадар юқори эмас. Лекин уларда ғавқулдда бир маҳорат билан қизилган лавҳалар тез-тез ўраб туради. Бошқачароқ айтганда, рассомчасига аниқлик билан яратилган тасвирий парчалар мавжуд. Ана шу нурли ўқунлар кейинчалик Саид Аҳмад прозасининг етакчи услубий хусусиятига айлана борди.

Ёзувчи услубига ҳос лиризм адибнинг уруш ва унинг оқибатларига бағишланган асарларида, айниқса, алоҳида кузга ташланади. Адиб уруш туғайли одамлар бошига тушган ғожиалар хакида баҳс этувчи ундан ортик хикоялар яратган. «Ҳазина»,

«Турналар», «Онажонлар», «Куклам чечаклари» «Лайлак келди» ва бошқа хикоялар бунга мисол була олади. Саид Ахмад олдин, яъни уруш йилларида шу мавзуда ёзилган хикояларида фронт хақида ҳам тасвирлар беришга ҳаракат қилган, лекин узи билмаган ва тасаввур қила олмайдиган нарсалар хақида ёзганлиги учун бу ҳаракат муваффақиятсиз якунланган эди («Ирода» хикояси). Шунинг учун адиб юқоридаги хикояларида уша даврнинг бевосита узи шохид бўлган, яқиндан билган лавҳаларини – кишиларимизнинг фронт орқасидаги ҳаётини, урушнинг мамлакат ичкарасидагилар тақдиридаги изларини, урушдан қайтганлар қисматини гавдалантирди. Ёзувчи уруш туфайли алоҳида шахслар, қолаверса, бутун халқ бошига тушган қийинчилик, жудолик, дард – аламларни рўй – рост қурсатди. Саид Ахмад асарларидаги персонажлардан бири томонидан айтилган «Дод, деб йигласа буладиган ишлар утди бошимиздан» деган сузлар шу йўналишдаги хикояларнинг персонажлари тақдирга тулик тааллуқли деса булади.

Саид Ахмад севги, садокат, ёшлик хақида ҳам қатор хикоялар яратди. Бу мавзудаги хикояларининг қахрамонлари турли ёшдаги, турлича ҳаётий тажрибага эга бўлган кишилардир: бу асарларнинг бирида мустақил ҳаёт оstonасига эндиган қадам қўйган, илк меҳнат, муҳаббат, илк буса лаззатидан эндигина баҳраманд бўлаётган ёшларни учратсак, иккинчисида ҳаётда адашиб, шахсий бахтини бой бериб қўйган ношуд – нотаваон қимсаларга дуч келамиз; бошқасида уз шахсий ҳузур-халоватидан воз кечиб, узгаларга бахт, шодлик ҳадя этган олижаноб кишиларни қурсак, яна бирида фақат узини деб бошқаларни қон қашатувчи худбинларга дуч келамиз. Унинг «Муҳаббатнинг тугилиши», «Ойдин кечалар», «Иқбол қироқлари», «Муҳаббат», «Баҳор сувлари», «Тог афсонаси», «Севгинга садикман» қаби хикоялари шу жумлага қиради. Бу хикоялар, муҳими, бизни инсонга бир бор бериладиган ҳаётни, инсоний бахтни, илк севгини қадрлашга, ҳаётда қин инсон бўлиб, ҳалол яшашга даъват этади, одамнинг одам одидаги, эл – юрт олдидagi маъсулиятини эслатиб туради, инсондаги ноёб туйғу, олижаноб фазилатларни қадрлашга, асрашга ундайди.

Маълумки, лирик хикояларда ҳиссиёт тахлили биринчи ўринда туради. Лекин, айтиш лозимки, ҳиссиёт тахлили билан иш қуришнинг муайян ҳатарли жиҳатлари ҳам бор. Биламизки, қайфият ва ҳиссиёт ўй – ақлга қараганда тезкор, узгарувчан. Бинобарин, ҳиссиётдаги узғариш ҳамма вақт ҳам характердаги туб узғаришларга тула тенг қелавермайди. Саид Ахмад баъзи асарларида қупрок ҳиссиёт тахлилга берилиб кетган ҳолатлар ҳам учраб туради. Бунда қахрамонлар ҳаётидаги қескин бўрилишлар етарли далилланмай, персонажлар тулақонли характер даражасига етмай қолади. Ёзувчининг «Тулқинлар», «Туй кечасида» қаби асарларини бу ерда мисол тариқасида қелтириш мумкин.

Меҳнатни, меҳнат қишисини улуглашга интилиш Саид Ахмад ижодидаги етакчи йўналишлардан биридир. Бу йўналишнинг бошланиши унинг урушдан олдин ва 40-йилларда ёзган қуплаб очерқлари билан боғланади. Ёзувчи узининг «Чул хикоялари» («Чул бургути», «Урик домла», «Лочин»), «Чул шамоллари» («Одам ва бурон», «Бустон», «Ёр ўйгонди», «Туй боши», «Сени излаб»), «Чул оқшамлари» («Оталар ва болалар», «Ўн саккиз ёшинг», «Қузларингда ут бор эди», «Чевара», «Тог афсонаси», «Раҳмат, азизларим», «Туй кечасида», «Ўйлар», «Сумбул», «Ялпиз хиди») қаби турқум хикояларида бадий жиҳатлар юқори даражада бўлган қатор асарлар яратиб, узбек хикоячилиги ривожига муносиб ҳисса қўшди. Бу йўналишга мансуб хикояларнинг узига ҳослиги шундаки, уларда ёзувчининг лирик сози ёнига қувноқ, ҳаётбахш юмор қелиб қўшилган. Бу юмор қишилардаги инсоний қозиқбани очишга, қамият ишига фидойилиқни қурсатишга, одамлар уртасидаги уртоқлик, биродарлик муносабатларини ардоқлашга қизмат қилади.

Саид Ахмад асарлари устида гап борганда унинг ижодига ҳос яна бир қислат эътиборни қортади. Адиб қахрамонлари бевосита табиат қўнида тоғларда, қйловларда, қулларда, боғларда, қалаларда, қир – адирларда ҳаракат қиладилар, улар нуқул табиат қучоғига, қенглиққа, уфққа талпинадилар. Адиб она табиатнинг мафтўни, ёник қўйқиси

сифатида иш куради, хусусан олтин водий – Фаргона водийси манзараларини ута кадрдон бир меҳр, самимият билан каламга олади. Бундай тасвирлар, табиийки, китобхондаги она табиатга меҳр хиссини жумбушга келтиради, унга она табиат фарзанди, унинг ажралмас қисми эканини эслатиб туради.

Саид Аҳмад ижодида ҳажвий асарларнинг ҳам салмоғи катта. Умуман, ҳажвий – юмористик талкинга мойиллик ёзувчи ижодининг ажралмас бир булагини ташкил этади. Хатто, тамомила бошқа йуналишдаги асар – «Уфк» да ҳам юмор сингдирилган саҳифалар кам эмас. Ёзувчининг ҳикоячилик фаолиятида эса бундай асарлар алоҳида бир йуналиш ҳисобланади. Унинг асарларида кулгининг ҳамма тури – кувнок ханда, енгил табассум, беозор ҳазил – мутойибадан тортиб киноя- кесатик, масҳара ва ғазабли қаҳ – қаҳагача учрайди. Лекин унинг кулғиси ичида юмористик кулги алоҳида ажралиб туради. Ёзувчи табиатан лирик булғанидан ҳажвиётда ҳам лириклигича қолади, ҳажвияларида ҳам лирик жушқинликни саклайди. Кувнок, ҳаётбахш кулги заминида ҳам ҳаётдаги кам – кустларни қоралаш мавжуд. Буни эътибордан соқит қилиб бўлмайди. Шундай бўлса – да, у асосан, ҳаётни, инсонни улуглашга қаратилган. Саид Аҳмаднинг купдан- куп ҳажвиялари, туркум ҳикояларидаги қатор персонажлар талқини шундай юмор билан сугорилгандир. Хаттоки, «Ханка билан Танка», «Менинг дустим Бабаев», «Лаъли бадахшон», «Ошқовок, 2», «Музыкали воқеа» каби ҳажвияларида танқид тиги хийла уткир бўлса – да, уларда кувнок кулги, ҳазил-мутойиба ҳал қилувчи аҳамият қасб этади.

Саид Аҳмаднинг насрдаги ижодида «Уфк» трилогиясининг алоҳида ўрни бор. Ёзувчи мазкур асар устида ун йилдан ортиқ меҳнат қилди. У «Қирқ беш кун» (1974), «Ҳижрон кунларида» (1964), «Уфк бусағасида» (1969) каби китоблардан ташкил тоган. Агар ўзбек халқи ҳаётининг тахминан ун йиллик даврини – уруш арафаси, уруш ва урушдан кейинги йилларни қамраб олган. Шу давр ичида кечган тарихий, ҳодисалар фонида муаллиф халқнинг маънавий бисотини очади, унинг характериға хос боқий фазилатлар – мардлик, танглик, олий жаноблик, бирдамлик, узора меҳр-оқибат каби туйғуларни ута самимий талқин этади. Трилогияда халқ ҳаёти, характери, оммавий меҳнат жараёни тасвири билан алоҳида шахслар тақдири, узига хос олами талқини ўзвий тарзда бирлашиб кетган. Асардаги ҳар бир персонажнинг ўз ҳаёти, такомилли, характери, бетакрор хусусиятлари жонли, аниқ қизилган.

Романдаги Иқромжон образи- ёзувчининг жиддий ютуғи. Ундаги бор хусусиятлар қучли ва оғир томонлари билан рўй – рост қўрилган. У – пок одам. Мана шу пок, бегубор, фидойи одам оиласида нопок қимса пайдо бўлади- унинг яққо ягона ўғли қочок, ҳоин бўлиб чиқади. Ёзувчи мана шундай мураккаб, драматик, хатто трагик воқеа мисолида ўшбу қаҳрамоннинг маънавий қиёфасини очишга жазм қилади. Агар Иқромжон образи шу йўсинда чуқур психологик йуналишда яратилган бўлса, бошқа етакчи персонажлар, қунончи, Дилдор - лирик, Азизхон – лирик-романтик, Асрора – юмористик, Иноят оқсоқол сатирик бўёқлар орқали қизилади.

Саид Аҳмад «Уфк»қа қадар ҳам насрнинг йирик шаклларида «Қадрдон далалар» (1949), «Ҳукм» (1958) каби қиссалар ёзган эди. «Қадрдон далалар»да урушдан кейинги давр адабий жараёни ва мафқурасига алоқадор бўлган бирёқламалик ва «қолип»лар қўзғашундай ташланиб туради. «Ҳукм»да ҳам ёзувчи шўра адабиётининг қонунларидан ташқарига чиқолган эмас. Унинг «Суд», «Гилдирак» каби қиссалари ҳам бор.

Саид Аҳмад «Жимжитлик» (1988) номли роман ҳам ёзган. Ёзувчининг олдин шу номда ҳикоя ёзгани маълум. Умуман унинг ижодига хос хусусиятлардан бири романлари билан ҳикоячиликдаги изланишлари ўртасида муайян алоқани мавзудлигидир. Мазкур роман ҳақида ҳам қизгин баҳслар бўлди. Унда маҳорат билан ёзилган лавҳалар анчагина. Лекин асарга умумий тарзда баҳо бериладиган бўлса, у бир оз шошилиб ёзилганлигини айтиш керак. Романда мантқан асосланмаган тасвирлар мавжуд. Шунингдек, унда ёзувчи ижодига хос бўлмаган услубга-воқеаларни детективнома тасвирлаш услубига дуч келамизки, бу асарнинг бадиийлиги учун хизмат қилмаган.

Ёзувчи драматургия соҳасида ҳам халкимизга машҳур асарлар яратди. Хатто айтиш мумкинки, бу жанрга жуда эрта кул урган – 1945 йилдаёқ болаларга бағишлаб эртақ йулида «Шерзод ва Гулшод» номли драма ёзган. У кейинчалик бу соҳанинг жуда кичик шаклида - драматик миниатюра жанирида самарали ижод қилган ва улар укувчиларга яхши таниш. Лекин ёзувчининг «Келинлар кузголони» (1976), «Қуёв» (1986) каби комедияларининг сунгги давр ўзбек драматургиясида алоҳида ўрни бор. Хусусан, «Келинлар кузголони» комедияси ёзувчига катта шухрат келтирди. Тугри, асар ҳақида танқидчиликда турли –туман, хатто уни инкор этиш даражасида бўлган фикрлар билдирилган. Баъзи тугри танқидий мулоҳазаларни ёзувчи қабул қилиб, асарга ўзгартиришлар ҳам киритиб борган. Лекин мазкур комедия йиллар ўтиши жараёнида билдирилган катор танқидий фикрлар нотугри эканлигини, у жуда катта ёзувчилик маҳорати натижасида юзага келганлигини исбот этди. Асардаги воқеалар бир серфарзанд ўзбек оиласи доирасида бўлади. Фармонбиби оилада мустаҳкам интизом, самимий муносабат, инқилиқ, ўзаро ишинч бўлиши, ҳар бир оила аъзосининг ҳалол яшаши ва ишлаши учун қайғуради. Фармонбиби оиласи – бамисоли ҳалолик ва тартиб – интизом истех -коми, унинг ўзи эса шу истехком посбони. Бу истехкомга гоҳо гирромлик, нопоклик, тартиббузарлик, ичкиликбозлик иллатлари хуруж қилади. Фармонбиби эса бундай хуружларни қатъий туриб дафъ этишга эришади. Шу тариқа комедия муаллифи бир қарашда енгил – елпи ҳазил – мутўйбадан иборатдек тўюлган ҳодисалар замирада муҳим ижтимоий маъно топа олган, томошабинлар қўнғилида эса муҳим ҳаётий муаммоларга ғўл муносабат ўйғотишга эришган.

Саид Аҳмад ҳам инсон, ҳам ижодкор сифатида мураккаб йўлни босиб ўтди. Пировардида, мана шу йўл уни халкимиз учун ардоқли инсонга, адабиётимиз учун атоқли ёзувчиларимиздан бирига айлантирди. Ҳозирги кунда у мустақил Ўзбекистонимизнинг катор юқори орденоларининг соҳиби бўлган, Ўзбекистон Қаҳрамони ўнвонига беришга муносиб қўрилган ижодкордир.

Назорат топшириқлари:

- 1.1.1. Саид аҳмаднинг ҳаёти қандай кечган?
- 1.1.2. Саид Аҳмаднинг биринчи тўпмининг тақдири қандай кечди?
- 1.1.3. Ёзувчининг шу пайтга қадар қандай китоблари чиққан?
- 1.1.4. Уруш мавзўидаги ҳикояларида лиризм қандай тарзда қўзга ташланади?
- 1.1.5. Севги – муҳаббат мавзўидаги ҳикоялар ёзувчи ижодида қандай ўрин тутади?
- 1.2.1. Ҳиссиёт таҳлилига ортиқча ўрин бериш ёзувчи ижодида қандай натижалар келтириб чиқарган?
- 1.2.2. Саид Аҳмаднинг турқум ҳикоялари бадиийлик нуқтаи назаридан қандай аҳамиятга эга?
- 1.2.3. Ёзувчи асарларида табиат тасвиридан қандай фойдаланади?
- 1.2.4. Саид Аҳмаднинг ҳажвий ҳикоячилигида маҳорати қандай?
- 1.2.5. Саид Аҳмад ижодида «Уфқ» трилогияси қандай юзага келди?
- 1.3.1. «Уфқ» трилогиясининг қайси китоби биринчи эълон қилинган?
 - А. «Қирк беш кўн»
 - Б. «Ҳижрон кўнларида».
 - С. «Уфқ бусағасида».
- 1.3.2. Саид Аҳмад қиссаларининг қайси бири ҳажвий йўл билан яратилган?
 - А. «Қадрдон далалар».
 - Б. «Ҳуқм».
 - С. «Гилдирак».

Адабиётлар.

1. Муаллифлар жамоаси. XX аср узбек адабиёти тарихи, Т., 1999 .
2. Норматов У. Саид Ахмад Т., 1978 .
3. Гафуров И. Прозанинг шоири . Т., 1981.
4. У.Улжабоев Саид Ахмад. «Узбек ҳарбий прозасида характер яратишнинг баъзи масалалари» китобида. Т., 1989.

Мавзу: Аскад Мухтор.

Мавзу режаси:

1. А.Мухтор шеърляри.
2. А.Мухтор достонлари.
3. А.Мухтор ҳикоялари.
4. А.Мухторнинг қисса ва романлари.

Мавзудаги таянч тушунчалар :

Лирик характер, поэтик манзара, воқеабанд шеърлар, поэзиядаги баёнчилик, интеллектуал деталлар, рамзий образлар, шуролар даври мафқураси, социалистик реализм методи қолипи ва ҳ.к

Асосий масала.

1.1.Аскад Мухтор

Уқитувчининг мақсади: Талабаларда узбек адабиётининг бу узига ҳос намоёндаси ижоди ҳақида тасаввур ҳосил қилиш.

Идентификаторлар:

- 1.1. А.Мухторнинг XX аср узбек адабиётида туғган урнини билади.
- 1.2. Унинг бошқа ёзувчилар ижоди билан ҳамроҳат томонларига эътибор қилади.
- 1.3. А.Мухтор ижодининг фарқи узига ҳос жиҳатларини аниқлайди.
- 1.4. Унинг яратган асарларидан маънавий – эстетик ҳулосалар чиқаради.

Асосий масаланинг баёни:

А.Мухтор 1920 йил 23 декабрда Фарғона шаҳрида ишчи оиласида туғилди. У отаси вафот этгач, болалар уйида тарбияланади. 1936 йилда Тошкентга келиб, журналистика курсида ўқиди. У САГУ ни битирган. 1943 – 1945 йилларда Андижон педагогика институтида ўқитувчи бўлиб ишлайди. Кейинчалик «Ёш ленинчи», «Кизил Ўзбекистон» газеталарида шунингдек, «Шарк юлдузи», «Гулистон» журналларида ишлаган. У Ўзбекистон Ёзувчилари уюшмасида раҳбарлик лавозимларида ҳам фаолият курсатган.

А.Мухторнинг биринчи шеъри «Ленин ўқуни» газетасида 1935 йилда эълон қилинган 1938 – 1940 йиллар давомида «Тилак», «Абадиёт», «Тотли дамлар», «Шеър ва ҳаёт» каби бир қанча шеърлари республика газетасида ва журналларида босилди. 1939 йилда «Бизнинг авлод» номли поэма ҳам нашр қилдириди. Булар ҳали ёш шоирнинг дастлабки машқлари эди.

Уруш йилларида А.Мухтор ҳам бошқа ижодкор тенгдошлари қатори замон талабларига жавоб беришга интилади. Бу даврда долзарб дамлар руҳини узида ифодаловчи «Бу куннинг хитоби», «Она хурсанд», «Ғалаба ишончи», «Жангчининг байрам кечаси», «Соғиниш» каби шеърла ёзди. Бу шеърлар гоёвий – бадиий жиҳатдан мукаммал бўлмасида, уларда муҳим икки аломат-психологик ҳолат ифодаси орқали лирик характерни шакллантиришга интилиш ҳамда деталлар воситасида поэтик манзара ва лирик қайфият

яратишга майиллик кузга ташланади. Кейинчалик шоир ижодидаги ана шу икки йул ривожлана бориб, унинг поэтик услубининг белгиларига айланди. 50 – йилларнинг бошларига келиб шундай аломатларга эга булган «Болалар», «Теримда », «Чолу кампирлар», «Бригадамиз» каби воқеабанд шеърлар яратди.

50-йиллар узбек поэзиясидаги баёнчилик, риторика, баландпарвозлик, жунлик каби нуксонлардан А.Мухтор шеърлари ҳам холи эмас. Масалан, унинг «Тошкентликлар» (1955) шеърида шундай ҳолатга дуч келиш мумкин. Унда баёнчилик кучли. Шоирнинг шу даврда яратган «Пахта байрами» шеърида ҳам шундай умумийлик, баландпарвозлик ҳукмрон.

50 – йилларнинг иккинчи ярми ва 60- йилларнинг бошларига келиб унинг шеърларида жиддий сифат узгаришлари кузга ташлана бошлади. Шоир лирикасида интеллектуал деталлар, рамзий образлар, тағмаёноли поэтик мушоҳадалар шаклланди ва ривожланди. А.Мухторнинг «Асрим», «Угирланган куз ёши », «Поп» этиб накш олма тушди йулакка», «Вакт», «Ярим тундан кейин урнимга ётсам», «Тушларим, безовта тушларим», «Тош», «Европада колган кабрлар» каби унлаб шеърлари бунга мисол була олади. Дунёнинг, инсониятнинг келажаги хақидаги безовталиқ «Тушларим, безовта тушларим» шеърининг асосини ташкил этади. «Европада колган кабрлар»да эса Иккинчи жаҳон уруши фожиалари хақида шеърӣй ифодалар берилган. «Янгам» шеърида эса эри фронтга кетган аёлнинг оғир меҳнат жараёнидаги ҳолатидан лавҳалар чизади.

А.Мухтор меҳнатсеварлик, ҳалоллик, инсонийлик, бурч каби ҳислатлар хақида шеърлар яратди. Унинг талкинича, инсон уз умрида халқ учун, жамият учун эзгу ишлар қилса уз номини шон – шарафларга урайди, халқ хотирасида қолади. Аксинча, умрини ниманидир бузиш, қулатиш билан утқазса халқ нафратига учрайди. Унинг «Умр йули» шеърида шу мазмун ва шу гоӣй ифодаланган.

Воқеалиқни рамзий деталлар ва символлар воситасида поэтик идрок этиш усули ҳам А.Мухтор услубининг муҳим хусусияти сифатида шаклланди ва ривожланди. Бундай ҳолатни «Майса мавж урар», «Урок ва болга», «Ҳазон», «Товушлар», «Умр», «Богим», «Нихол», «Китоб чиккан соат», «Тонг», «Узак», «Аму», «Бойчечак» каби шеърлари мисолида қуриш мумкин. Маълум буладики, А.Мухторнинг узиға хос услуби унинг воқелиқни поэтик символлар воситасида кашф эта боришидадир.

А.Мухтор қатор поэмалар муаллифи ҳамдир. Унинг «Пулат қуювчи» (1947), «Шералининг дустӣ барҳаёт» (1947), «Адолат » (1948), «Қатта йулда» (1949), «Мангулиққа даҳлдор» (1969), «Дол қоя» (1986) каби асарлари шу жумлага қиради. «Пулат қуювчи» достони ишчилар ҳаётидан олиб ёзилган асардир. Унинг асосида Беқобод металлургия қамбинатининг қурилиши билан боғлиқ воқеалар туради. Лекин унинг мавзуси муҳим бўлса – да, бадиияти буш чиккан. «Шералининг дустӣ барҳаёт» асари ҳам шу мавзуда ёзилгандир. Унда ҳам узи учун, ҳам Ленинград қамалида ҳалок бўлган дустӣ Василий учун дастғох ёнида меҳнат қилган Шерали исмли ишчи йигит образини яратган. «Адолат» асар эса эртак – достондир. Унда Адолат исмли хизматқор бир қизнинг тақдири ҳикоя қилинган. «Қатта йулда» достони эса қишлоқ ҳаётига бағишланган асардир. «Мангулиққа даҳлдор» асари Ленин ва унинг гоӣларининг ҳаётӣйлиги хақидадир. Қуриниб турибдики, бу асарлар, гарчи уз вақтида ижобӣй баҳоға сазовор бўлган бўлса – да ,ҳозир уз қимматини сақламаган. Уларда ҳаёт жун ва сунъӣй ифодаларда тасвирланган.

А.Мухтор уз ижодӣй фаолиятида ишчилар хақида, хусусан , Беқобод металлургия қамбинати ишчилари хақида қуп асарлар ёзган ёзувчидир. Кейинчалиқ унинг ижоднинг бошқа бир қатта йулиға – насрга утишида бу йуналишдаги изланишлари муҳим аҳамиятға эға бўлди. Аниқроқ айтилганда, А.Мухторнинг ишчилар хақида дастлабки ёзганлари унинг қатта прозаға утишида бир қуприк вазифасини утади. Шу жаҳатдан унинг бу йуналишдаги «Металлурғлар» (1946), «Пулат шаҳри» (1946), «Пулат шаҳрининг қаҳрамони » (1949) каби очерқлари муҳим аҳамитға эғадир. Кейингчалиқ, А.Мухтор «Пулат шаҳри» (1950), «Истикбол» (1951), Ҳаётға чақирик (1956) номлари билан очерқ ва

хикоялар тупламларини нашр эттирди. Шу китобларга кирган «Оксана», «Дог», «Хайри» каби хикоячиликдаги дастлабки тажрибалари насрдаги унинг кейинги фаолиятида муҳим роль уйнади. Бу жанрдаги ижодини ёзувчи кейин ҳам давом эттирди. Унинг «Дунё болалари» туркумига кирган хикоялари, шунингдек, «Туккиззинчи палата», «Хонимнинг тугилган кунлари» каби хикоялари бунга исбот бўлиши мумкин. А.Мухторнинг «Инсонга куллуқ киладурмен» (1994) китобида ҳам унинг шу жанрда ёзган асарлари жамлангандир.

А.Мухтор насрнинг катта шаклларида ҳам салмоқли ижод қилган, самарали изланишлар олиб борган адибдир. Унинг «Дарёлар туташган жойда» (1950), «Қорақалпоқ кассаси» (1958), «Буронларда бордек ҳаловат» (1976), «Бухоронинг жин кучалари» (1980), «Жар ёқасида чакмок» (1982), «Аму» (Қумуш тола) (1987) каби кассалари мавжуд. Бу кассаларнинг айримлари олдинги даврларда адабий танқидчиликнинг юқори баҳосига сазовор бўлган эди. ҳусусан, «Қорақалпоқ кассаси» ҳақида шу гапларни айтиш мумкин. Бошқаларда ҳам А.Мухторнинг кассанавислик маҳоратидан далолат берадиган, характер яратишдаги узига ҳос жиҳатларни намоён қила оладиган уринлар анчагина учрайди. Айни вақтда уларда шурулар даври мафқурасининг таъсири ҳам сезилади.

Ёзувчининг роман жанридаги ижоди ҳам ўзбек адабиётида алоҳида қузга ташланади. Бу адабий шаклда у «Опа-сингиллар» (1955), «Тугилиш» (1960), «Давр менинг тақдиримда» (1964), «Чинор» (1969) каби намуналар яратди. Бу асарлар ҳақида ҳам адабиётшуносликда қуп мулоҳазалар билдирилган. Чунончи, ёзувчининг илк романи – «Опа - сингиллар» ҳақида ҳам шу гапни айтиш мумкин. Бу асар шурулар даврида юқори баҳоланган. Чунки унда «инкилоб» гоёларига мос, унинг аҳамиятини очиб беришга хизмат қилувчи вақеалар тасвирланган. Ана шу гоёларни инсонлар тақдирига тадбиқ қилишда ёзувчи анчагина маҳорат қурсатгани ҳам сезилиб туради. Лекин мана шу маҳорат социалистик реализм талабларига бўйсундирилгани романнинг ҳозирги қунимиз учун аҳамиятини йўққа чиқаради.

А.Мухторнинг кейинги романлари - «Тугилиш», «Давр менинг тақдиримда», «Чинор ҳам социалистик реализм» методи талаблари асосида яратилган асарлар ҳисобланади. Лекин бу билан юқоридаги асарларни бутунлай аҳамиятсиз, десак тугри бўлмайди. Чунки А.Мухтор нима бўлганда ҳам жуда катта исьтедод эгаси эди. Гарчи бу асарларда ҳукмрон мафқура таъсири сезилиб турса-да, улардаги жозибали ёки драматик манзарлардан, инсоний ҳолатлар чуқур очиб берилган қуплаб лавҳалардан қуз юмиш мумкин эмас. Чунончи, «Тугилиш» романда бир қурилиш объектидаги иш жараёнида янги авлоднинг шаклланиши билан боглик воқеалар тасвирини беради. «Давр менинг тақдиримда» романида муайян бир авлоднинг тақдири ҳақида гап кетади. «Чинор» да халқнинг абадийлиги улугланади. Бу асарларда социалистик реализм методига ҳос принцип қолиплари сезилиб туради. Лекин уларда баъзан бу қолипларни ёриб чиккан, ҳаётнинг ҳаққоний тасвири берилган эпизодлар ҳам тез – тез учраб туради.

А.Мухтор драматургия жанрларида ҳам тажрибалар қилиб қурган. Бу соҳада у қадар шуҳрат қозона олмаган бўлса – да, ҳар ҳолда «Мардлик чукқиси», «Самандар», «Яхшиликка яхшилик» каби драматурк асарлар ёзган.

А.Мухтор 1997 йилнинг апрель ойида вафот этган.

Назорат топшириқлари:

- 1.1.1. А.Мухторнинг ҳаётидаги асосий босқичлар нималардан иборат?
- 1.1.2. А.Мухтор дастлаб қандай асарлари билан танилди?
- 1.1.3. Уруш йилларида у қандай шеърий асарлар яратди?
- 1.1.4. 50-йиллар шеъриятидаги қамчиликлар А.Мухторнинг қайси шеърларида акс этди?
- 1.1.5. 50-йилларнинг иккинчи ярми ва ундан кейинги даврда А.Мухтор шеърларида қандай сифат узғаришлар қузатилади?

- 1.2.1. А.Мухтор «Умр йули» шеърида қандай поэтик фикрларни илгари суради?
- 1.2.2. А.Мухторнинг воқелик рамзий деталлар ва символлар воситасида пдрок этишга йуналтирилган қандай шеърлари бор?
- 1.2.3. А Мухтор қандай поэмалар яратилган?
- 1.2.4. А.Мухторнинг насрдаги ижоди қандай бошланган?
- 1.2.5. У қандай ҳикоялар яратган?
- 1.3.1. Беқобод металлургия комбинати қурилиши билан боғлиқ воқеалар А.Мухторнинг қайси қиссасида акс этган?

- А. «Дарёлар туташган жойда».
- Б. «Жар ёқасида чакмоқ».
- С. «Буронларда бордек ҳаловат»

- 1.3.2. Сунагул исмли қаҳрамон А.Мухторнинг қайси асарининг қаҳрамони?

- А. «Тугилиш».
- Б. «Дар менинг тақдирим».
- С. «Чинор».

Адабиётлар.

1. Сойимов Б. Асқад Мухтор прозаси. Т., Фан, 1968 .
2. Тоғаев О. Асқад Мухтор Т., Г.Гулом номидаги нашриёт, 1965.
3. Шарафиддинов О. Ижоднинг қатта йулида. «Биринчи муъжиза» қитобида. Т., Г.Гулом номидаги нашриёт, 1978.
4. Ҳамид Т. Қушиқлар қанотида. Т., Г.Гулом номидаги нашриёт, 1975.

Мавзу: Одил Ёқубов.

Мавзу режаси:

1. О.Ёқубов ҳикоялари.
2. О.Ёқубов қиссалари.
3. О.Ёқубов романлари.

Мавзунинг таянч тушунчалари: қатогон қилиш, ҳудбинлик ва соғлиқ, драматик эпизотлар, асарнинг ҳаққонийлиги, маънавий –ахлоқий муаммолар, турғунлик йиллари, Япон Самурийлари, «ўзбек шши», халқни халқаро миқёсда бадром қилиш реалистик ифода усули, тарихий роман, психологизм тасвири, тулдирилган қайта нашр ва ҳ.к.

Асосий масала:

- 1.1.Одил Ёқубов.

Уқитувчининг мақсади: О.Ёқубов ижоди ҳақида талабаларга билим бериш.

Идентив уқув мақсадлари:

- 1.1. О.Ёқубов ижодининг ўзбек адабиётида тутган урнини тасаввур қилади.
- 1.2. О.Ёқубов ижоди қандай йуналишлар бўйича узиб борганини билиб олади.
- 1.3. О. Ёқубов қайси соҳаларда салмоқлироқ ижод қилганини ажратадиган бўлади.

1.4. О.Ёкубов яратган кахрамонлардан узи учун керакли маънавий сабоклар олади.

Асосий масала баёни:

Хаёти: Чимкент вилоятининг Карнок (хозирги Отабой) кишлоғида тугилган. Отаси Эгамберди Ёкубов вилоятда маъсул лавозимларда ишлаган. 1937 йилда катогон қилинган. Отасининг таъсири билан дастлаб рус мактабида ўқиган, сунгра кишлоққа қайтиб, ўзбек мактабида ўқишини давом эттирган. 1945 йилда харбий хизматга олинди, Квантун армиясини тор – мор этишда қатнашади. У 1950 йилга қадар харбий хизматни давом эттиради. 1950 йилда эса САГУнинг филология факультетига ўқишга қиради 1955-1959 йилларда Ёзувчилар уюшмасида маслахатчи, сунгра ун йилча «Литературная газета»да мухбир, «Ўзбекфильм», Ўзбекистон Кинематография давлат кумитасида турли лавозимларда ишлайди. 1970 – 1982 йилларда Г.Гулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриётида бош муҳаррир уринбосари, 1982 – 1987 йилларда «Ўзбекистон адабиёти ва санъати» газетасида муҳаррир, 1987-1991 йилларда Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмаси бошқарувчининг биринчи китоби лавозимларида ишлади. 1991 йилдан ҳозирга қадар Республика атамалар кумитасининг раисидир.

Ижодининг бошланиши: Биринчи нашр этилган асари – «Тенгдошлар» (1951) қиссасидир. Бунга қадар, ёзувчининг узининг ёзишича, у анча ҳикоялар ва бир роман ҳам қоралаган экан. Лекин О.Ёкубовни ёзувчи сифати элга танилган асар, бу – «Муқаддас» (1960) повестидир.

Ёзувчининг ҳикоячиликдаги ижоди: 50 – йилларда О.Ёкубовнинг «Дастлабки қадам» (1953), «Ўкки муҳаббат» (1955) номи билан ҳикоялар тўпламлари нашр этилди. Биринчи тўпلام – «Дастлабки қадам»да болаларга бағишлаб ёзилган ҳикоялар жамланган. Унга «Дастлабки қадам», «Қаптар», «Гоголь тирик», «Ларза», «Дустлар», «Имтиҳон», «Мустиқлик» каби ҳикоялар қиритилган.

«Ўкки муҳаббат» ҳикоясида муҳаббат мавзуси қаламга олинган. Унда Собиржон ва Насибалар уртасидаги туйғуларнинг сохта эканлиги, ҳақиқий туйғунинг нима эканлигини Собиржон кишлоққа ишга қелгач, Махбуба исмли қиз билан танишгандан кейингина тушуниб етганлиги тасвир этилган. Ёзувчининг «Янги йил қечасида», «Тог қизи» каби ҳикояларида ҳам шу мавзу қаламга олинган.

О.Ёкубов кейинги ун йилликларида ҳам бир қатор ҳикоялар яратди. Булар жумласига «Аямажуз», «Лирик ва физик қиссаси», «Видо», «Яхшилик», «Ўқолган юлдузим», «Бахт қуши» каби ҳикоялари қиради. «Аямажуз» ҳикоясида қиши қалби, унинг нозик туйғуларини қис қилмовчи умуман бундай туйғулардан бебаҳра қимса – «Ўқок темир» образи ниҳоятда ҳаётий яратилган. «Лирик ва физик қиссаси» ҳикоясида ҳаётда узининг айби билан бахтидан жудо бўлувчи, лекин бунга бошқаларни айбдор деб санаб юривчи қишилар қиёфаси Қахрамон исмли йигит образида берилган. «Видо» ҳикоясида фарзандлик бурчи, инсонийлик масаласи уртага қуйилган. «Яхшилик» ҳикоясида шаҳардан қелин бўлиб тушган қелинчакнинг туйнинг эртасигаёқ севгилисини фронтга жунатиши, жудалиқдан кейинги ички изтироблари ниҳоятда ҳаётий, ишонарли тасвирланган. «Ўқолган юлдузим» ҳикоясида болаларнинг бегубор қалбида балогат туйғуси – эндигина ниш ураётган илк севги қоят самимий тасвирланади. «Бахт қуши» ҳикоясининг қахрамони Суръатжоннинг омонат бойлик қетидан қувиб абадий бойликдан ажраб қилишига бир баҳя қилиши ишонарли ифодаланган.

Хуллас маъкур ҳикояларнинг сунгги давр ўзбек адабиётида узига қос урни бор. Уларда муҳим маънавий – ахлоқий масалар қатта ёзувчилик маҳорати билан қал этилган.

Ёзувчининг қиссачилиқдаги ижоди. О.Ёкубов бу жанрда ҳам қуплаб асарлар яратди. Қунончи, «Мақаддас» (1960), «Тилла узик » (1960), «Ларза », «Бир фелъетон қиссаси», (1962), «Қанот жуфт бўлади» (1968), «Матлуба»(1970), «Излайман» (1971), «Биллур қандиллар» (1975) каби қиссаларни қелтириш мумкин.

«Макаддас» киссаси факат ёзувчи ижодида эмас, 60 –йиллар узбек адабиётида ҳам муҳим ҳодиса бўлди. Унда ҳаётда худбинлик билан софлик, виждонийлик ёнма –ён туришлиги, киши озгина ноҳуя ҳаракат қилса худбинлик қучасига қириб кетиши муқинлиги бош қаҳрамон Шариф мисолида жуда ишонарли қурсатилган. «Бир фелъетон киссаси» асарида инсондаги виждон масаласи қуйилган. Агар юқоридаги повестда Шариф билмай туриб виждонга ҳилоф иш тутган бўлса, «Бир фелъетон киссаси»даги Учқун оқибати узига яхши бўлмаслигини билган ҳолда виждонсизликка йўл қуймайди. Узи жабр тортган ҳолда бир инсонни ҳаётга қайтаради, яъни Салтанатни худбинлик ботқоқидан тортиб олади. «Тилла узук » киссасида бировнинг гапига ишониб, шошқоқлик билан ҳулоса чиқариш оқибатида одамнинг бир умр виждон азобида қийналиб юриши муқинлиги Воҳид ва Розиялар тақдири мисолида ишонарли қурсатиб берилган. Унинг «Ларза» киссасида 50-йилларнинг иккинчи ярмида рўй берган катта узғаришлар қолхоз раиси Мутал тақдири мисолида қурсатилган. Ёзувчининг «Қанот жуфт бўлади» киссасида эса ҳамиша долзарб масала бўлган севги, замон, ахлоқ ва оила масаласи акс этган. Асарда бу йўналиш билан боглик драматик эпизодлар тасвири қўпилиб, улар бири иккинчиси билан тез-тез алмашиб туради. Киссадаги Ақрамжон ва Сайёраларнинг мураккаб оилавий, эр-хотинлик муносабатлари, бу муносабатларнинг тумшунинг кишини қалғитувчи тулкиларида жиддий қайқалиш даражасигача бориши шундай драматик ҳолатларни қалтириб чиқаради. О.Ёқубовнинг «Излайман » киссаси ҳам унинг ижодида узига ҳос урин тутди. У Япония билан бўлган уруш воқеаларига бағишланган. Асарнинг марказида турадиган воқеалар оқимида ўрта ёш йигит образи тургандек туюлади. Уларнинг ҳар бирининг узига ҳос жихатлари бор. Воқеалар талқинида ҳикоячи қаҳрамон вазифасини ўтовчи Мансур Муродов, шунингдек, унинг дўсти Арслон тимсолида ҳақиқий инсоний сифатлар шаклланаётган ёшлар қиёфасини қўз олдимизга қалтирсак, Мирҳайдар тимсолида ўз тинчини, қорини қўлайдиган, манфаат йўлида йигитлик қурулини ерга қўришдан ҳам қайтмайдиган қимса қиёфаси қўзланади. Воқеалар оқимида бу ёшлардан қўра қалитан Даврон Қозиев ва унинг севгилисиди Саломатларнинг салмоғи алоҳидадир. Улар ўртасидаги севги, бу билан боглик талай мураккаб ҳолатларга қиссада анча қенг урин берилган. Қўллас, ўтган уруш, у қаерда қечмасин инсон бошига қўп оғир синовлар қалтиргани қиссада ишонарли бир тарзда тасқирлаб берилган. «Қатлуба» киссаси ҳам ўзининг ҳаққонийлиғи билан эътиборини қортади. Асардаги Самигжон билан Қатлубанинг муносабатларида ҳам ўқувчини қизиқтирадиган, унинг қикатини узига қортадиган жихатлар анчагина. Айниқса, севги билан боглик бўлган тўйқўлар қанчалик қозик бўлишини, ўнга эътиборсизлик, бепарволик билан ёндошиб бўлмаслиғини бу ёшлар ўртасидаги муносабатлар талқини мисолида яна бир қарра англагандек бўламиз. Ёзувчи «Қиллур қандиллар» киссасида ҳам муҳим маънавий –ахлоқий масалани қўтариб қикади. Бу қиссадаги гаплар ташки қомондан қаралса, олдинги асарларда ҳам қордек туюлади. Лекин бу ердаги қаҳрамонлар талқини орқали ёзувчи айтмоқчи бўлаётган гапларнинг моҳиятига эътибор берсак, асарда инсон маънавияти билан боглик масаланинг бошқа бир узига ҳос қирраси қаламга олинганига қўвоҳ бўлами. Асардаги Қикматулла ҳам , Бегимқўл ҳам, Қилуфар ҳам ўз қарактер ҳусусиятларига эга бўлган қаҳрамонлардир. Уларнинг қўомаласи, гап сўзлари, қаракатлари биз қиладиган қолипларга ўнчалик тушавермайди. Мўқими, улар қонли инсонлар сифатида қўз олдимизда ўзларининг қазилат ва қўсурлари билан гавдаланади. Ёзувчи шу жаҳатларни қўрсата қориб, қўлосани эса ўқувчининг узига ҳавола қилади. О.Ёқубов юқорида қилган олинган асарларида муҳим маънавий - ахлоқий қўаммоларни қўтариш билан бирга , маҳорат жихатдан ҳам асардан – асарга ўсиб қорди.

Ёзувчининг романчилиқдаги ижоди: Бу жанрда ҳам ёзувчи бир қатор асарлар қратди. Уларни шартли равишда икки қўруҳга бўлиш мўқкин: қомонавий мавзуда ёзилган романлари – бўнга «Эр бошига иш тушса...», (1966), «Диёнат» (1977), «Оқ қўшлар, оппоқ қўшлар» (1986), «Адолат манзили» (1994) қабиди асарлари қиради; тарихий мавзудаги романлари – бўнга «Улуғбек ҳазинаси» (1973), «Қўхна дўнё» (1983) қабиди асарлари қиради.

О.Ёкубовнинг замонавий мавзуда ёзилган романлари. «Эр бошига иш тушса...» романи Иккинчи жаҳон уруши даврида узбек кишлокларидаги ҳаёт тасвирига бағишланган. Роман қахрамонлари ҳаётга энди қадам қўйиб келаётган ёшлардир. Адибнинг маҳорат шундаки, уруш ортидаги ҳаётни, тугрироғи, урушни халқ бошига солган қулфатини ёшларнинг дунёқараши, тушунчаси орқали очиқ берган. Романдаги ҳар бир образ узининг аниқ қиёфасига эга. Улар романда уз ёши ва савияси даражасида ҳаракат қилади. Машраб, Қучқор, Акмал қаби ёшлар образини яратишда ёзувчи романтик бўёқлардан тасвирда маҳорат билан фойдаланган. Романдаги уруш қатнашчиси Қомил образи ҳам муваффақиятли чиққан. У асарда доим ёшларга мададқор, ғамхур киши сифатида қўрсатилади. Ёзувчи салбий қахрамонлар қиёфасини қизишда ҳам анча маҳорат қўрсатган. Бу борада Ёртоев, Чавандоз қаби образлар талқини шундай таассурот қолдиради.

«Диенат» романини уқиганимизда юртимиз тарихига турғунлик йиллари деган ном билан қирган давр қўз олдимизга келади. Унда уша давр билан боғлиқ бўлган ҳаёт муаммолари акс этган. Лекин бундан асар ҳозирги қўнимиз учун аҳамиятли эмас, деган ҳулоса қилиб қилмаслиги лозим. Чўнки бадиий адабиётнинг вазифаси ҳамиша инсон ҳаётига, унинг турли вазиятлардаги ҳолатига эътиборни қаратиш, шу орқали уқувчини уз ҳаётига, юриш – туришига, қилаётган ишларига разм солишга даъват қилишдир. Бундай жихатлар эса «Диенат» романида етарличадир. Юқсак бадиийлик талаблари даражасида яратилган асарлар, у муайян бир давр ҳаётига бағишланган бўлса-да, ҳамма вақт қитобхоннинг маънавий жихатдан узишига хизмат қилади. «Диенат» даги Отақузи Умаров, Нормурод Шомуродов, Жамол Бурибоев, Аброр Шўқуров ва бошқа қатор образларга шу нуқтаи назардан ёндошсак, уларда сабоқ олиш мўмкин, бўлган уринлар қўплиги маълум бўлади.

«Оққўшлар, оппоқ қўшлар» романида ҳар қандай шўитда ҳам ҳалол ишлаб, ҳалол яшаган, оққўшлардай қўкиза бўлган одамларимизнинг қиёфалари самимий бир меҳр билан тасвирланган. Бригадир Шораҳим шоввоз, профессор Расул Нуриддинов, масъул раҳбар ходим Иван Белобородов образлари шундай ҳўсўсиятга эга инсонлар сифатида илиқ таассурот қолдиради. Романда бу ўч инсоннинг бир – бирига боғлаб турувчи сабаблар ҳам асослаб берилшган. Япон самурайларига қарши олиб борилган урушда уларнинг тақдир йўли бир – бири билан туташиб кетганлиги тасвирлардан бизга маълум бўлади. Ҳалоллик, қўкизаликка асосланган бу дўстлик кейинчалиқ ҳам давом этади. Лекин уларнинг даврасидадан бу дўстликка ҳиёнат қилганлар ҳам қиқиб қолади. Бу – Музаффар Фармоновдир. Урушда юрган кезларида юқоридаги дўстларидан қў яхшилиқлар қўрганига қарамай, юртга қайтғач, у ўзғариб кетади, нопқ йўллар билан бойлик орттиради, маънавий бўзққ ишлар билан шўғўлланади. Оқибатда узидан имқонияти паст бўлган дўстларини менсимай қўяди, имқонияти юқори бўлганларини эса пора билан ўзига яқин қилмўқчи бўлади. «Оқ қўшлар, оппоқ қўшлар» асари 80 – йилларнинг ўрталарида бошланган маънавий – рухий ўзғаришлар жараёнига ҳозиржавоблик билан муносабат билдириб ёзилган романдир.

«Адолат манзили» романи 80 – йилларнинг иккинчи яримида одамлар тилида «ўзбек иши» деб ном олган ҳалқимиз тақдирига даҳлдор аянқли бир ходисага бағишланган асардир. Бу асарнинг О.Ёкубовнинг «Диёнат», «Оққўшлар, оппоқ қўшлар» романлари билан мантқан боғланадиган жихатлари бор. Чўнончи, ҳар ўч асар ҳам собиқ шўролар давридаги ҳаётнинг мўҳим нўқталарига бағишланган. «Диёнат»да кейинчалиқ «турғунлик йиллари»деб ном олган бир босқич ҳақида ғап кетади. «Оқ қўшлар, оппоқ қўшлар...»да тарихга «қайта қўриш, ошқоралиқ» деган ном билан қирган йилларга даҳлдор воқеалар қаламғаолинган. «Адолат манзили» эса ўзбек ҳалқини ҳалқаро миқийёсда бадном қилишга қаратилган ҳаракатларга бағишлаб ёзилган асардир. Мўстабид шўролар тузуми давридаги ҳалқимиз ҳаётининг ана шундай ўчта мўҳим ва мўраққаб босқичига бағишланганлиги бу ўч асарни бир – бирига яқинлаштириб, ўзаро боғлаб туради. Мазқўр романлардаги баъзи бир персонажлар ўртасида ҳам ички бир яқинлиқлар борлиги сезилиб

туради. Булар Нормурод Шомуродов, Шорахим шаввоз, Ветеран (асл исми Шербута Норбутаев) каби образлардир. Улар узларини шуrolар тузимига багишланган одамлардир. Шулардан иккитаси, яъни Нормурод домла билан Шорахим шаввозлар бошларига куп огир кунлар тушса –да, тузумдан (одамлардан) норози булишмайди. Ленкин Ветеран шулар сафида келаётган одам булса –да, узининг карашлари, мулохазалари билан улардан анча фарк килади. У узининг килган хизматларига нисбатан адолатсиз окибат булганини очик – окора айтиш даражасига кутади. Ветеран уз мулохазалари билан шуrolар сиесатининг асл мохиятини очиб ташлайди.

Романдаги Суюн бургут образи хам муваффакиятли чиккан. Ундаги хам инсонга, хам рахбар шахсга хос сифатлар турли нукталардан туриб курсатилган. Бу образ талкинини янада жозибали, жонли ва хаеий килиб курсатиши учун езувчи ифода усуллари уфкини янада кенгрок олади. Бинобарин, Бургут образига реалистик ифода усулига хос сифатлар хам, шу билан бирга халк достонларига хос романтик услуб сифатлари хам сингдирилганини кузатамиз. У узининг самимийлиги, мардлиги, халоллиги билан укувчида яхши таассурот колдиради. Романдаги Маржоной, Бибисара, Лочин каби катор образлар хам вокеалар ривожига мухим урин тутади. Романда катор салбий образлар хам яратилган. Буларга собик директор Мансур меш, «юкорининг топшириги» билан тергов ишларини олиб бораётган Шерановский, Миржалолов, иродасиз собик обком котиби Нажмиддинов каби бир катор кимсаларни киритиш мумкин.

О.Ёкубовнинг тарихий мавзудаги романлари. Ёзувчи каламига мансуб «Улугбек хазиnasi» романи узбек тарихий романчилигининг энг яхши намуналаридан бири хисобланади. Бу асар куп тилларга таржима килинган, замонамизнинг машхур адибларининг юкори бахоларига сазовор булган. «Улугбек хазиnasi» камраб олган даври нуктаи назаридан М. Шайхзоданинг «Мирзо Улугбек» трагедиясига якин туради. Лекин, бу ташки якинлик, холос. Чунки хар икки асарда хам Улугбек хаётининг сунгги даври – мураккаб бир боскичи каламга олинган булса – да, хар бир адиб масалани мутлако узига хос тарзда бадий ифодасини беришади. О.Ёкубов укувчи диккати Улугбекнинг моддий хазиnasiга эмас, балки маънавий хазиnasiга каратишни уз олдига махсад килиб куйган. Шунинг учун Улугбек сиймоси хаётнинг мураккаб вокеалари окимида курсатилар экан, унинг маърифат, илм-фан сохасида килган ишлари бу окимда кумилиб кетмайди, балки ажралиб, бу буюк шахснинг тарих олдидаги хизматларини курсатадиган асосий мезон сифатида кузга ташланиб туради.

Романдаги образларни икки кутбга ажратиш мумкин. Унинг бир кутбида Абдулатиф бошчилигидаги шайх Низомиддин Хомуш, Салохиддин заргар, амир Жондор, айгочки Кашкир, Саид Аббос кабилар турса, иккинчи кутбида Али Кушчи бошчилигидаги маърифат фидойилари булмиш ёш шоғирд Мирам Чалабий, шоир Каландар Карнокий, Уста Темур Самаркандий, маърифатли аёл Хуршида бону кабилар туради. Романдаги психологизм тасвирида ёзувчи махорати гоят юксакликка кутарилганининг гувохи буламиз. Хусусан, бу холат Мирзо Улугбек хамда Абдулатифлар рухиятини курсатувчи лавхаларда ёркин кузга ташланади. Шунингдек, бундай махорат натижаларини мураккаб образ сифатида таассурот колдирадиган Мавлоно Мухиддин кечинмалари, рухий чайкалишлари тасвирида хам курамиз.

О.Ёкубов 1973 йилда ёзиб тугалланган бу асарини Мирзо Улугбекнинг 600 йиллик юбилеи муносабати билан кайта кулга олди, 1994 йилда унинг тулдирилган кайта нашрини эълон килди. Табиийки романнинг янги нашрига у бир катор тузатиш ва тулдиришлар киритди, матнни янгидан тахрир килди, замон талабидан келиб чиккан холда уни бошдан охиригача кайта куздан кечириб чикди. Шуларнинг натижаси сифатида Улугбекнинг суюкли Юлдуз билан мулокатлари, бобоси Амир Темур хакидаги хотиралари берилган янги лавхалар билан асар тулдирилди.

О.Ёкубовнинг «Кухна дунё» романида уз золимлиги билан жахонга машхур булган, зурлик тарикасида замонисининг алломаларини доруссалтанатга йиккан, окибатда сарой кутубхонасида нодир асарлар тупланишига сабабчи булган шох Махмуд

Газнавийнинг умрининг сунгги кунларида килган ишлари ҳолати ҳозирги давр нуктаи назари билан ёритилади. Асарда тарихий воқеалик билан боғлиқ тафсилотлар етакчилик қилмайди, балки адабнинг қаҳрамонлар руҳий оламига, ҳатти- ҳаракатига сингдириб юборилган инсон маънавияти билан алоқадор воқеалар тизими асосий урин эгаллайди. Романда асли исми Қутлугқадам бўлган, лекин Газнада Маликул аш-Шароб номи билан машҳур бўлган донишманд ва шоир образи бор. Бу образ асарда муҳим вазифани бажаради. У ҳаётда жуда қўп машаққатларни бошидан ўтказган, ҳақиқатқўй, адолатпарвар, халқнинг дарди билан яшайдиган бир инсон сифатида талқин қилинади. Бу талқин романда ўзига ҳос ифодавий усулни вужудга келтирган. Чунончи, газалнавийнинг қўп қилган ишлари шу образ –Маликул шаробнинг хотиралари тарзида олдимизда жонланади. Шунингдек, романдаги Пири Букрий Садафбиби, Бобо Хурмо, Исмоил Ғозий каби қатор образлар ҳам роман сюжетида ўзига ҳос урин тутади. Лекин романнинг марказида Ибн Сино ва Берунийлар образлари туриши аниқ сезилади. Улар халқнинг ҳам улўғ фарзандлари сифатида, ҳам диёнатнинг, ҳалоллик ва покликнинг рамзи сифатида талқин этилгандир. Шунинг учун ҳам улар ҳар қандай оғир ҳолатларда ўз эътиқодларидан чекинмайдилар, ўзлари танланган йўлдан орқага қайтмайдилар. Шу мақсад ва эътиқод, масалан, Берунийни ҳибсда ётган пайтида янги илмий кашфиёт (маъданнинг солиштирма оғирлигини ўлчайдиган асбоб ясаш)га олиб келади; Ибн Сино Абу Шилким Ибн Шахвоний- сохта Ибн Сино билан юзма –юз келганда руҳиятини ўзгартирмайди, ўзини ҳимоя қилишга ўришиб ўтирмайди. Шунга ўхшаш бу алломаларнинг қўп ибратли жихатлари романда яхши очиб берилган. Асардаги Маҳмуд Газнавий образи ҳам психологик талқиннинг чуқурлиги билан ажралиб туради. Ҳуллас, «Қўҳна дунё» романи ҳам ўзбек тарихий романчилигида муносиб ўринга эга бўлган асардир.

О.Ёқубов драматургияда ҳам тажриба қилиб қўрган. У 1958 йилда «Айтсам тилим қўяди, айтмасам дилим», «Юрак ёнмоғи қерак» 1961 йилда «Олма қўллаганида» каби пьесалар ёзган. «Дилбарим», «Баҳор ёмғирлари» каби киносценарийлар ҳам яратган. Лекин у ёзувчиликнинг барча шўҳратларига насрода яратган асарлари орқали эришди.

Назорат топшириқлари:

- 1.1.1. О.Ёқубов ҳаётидаги асосий нукталар нималардан иборат?
- 1.1.2. О.Ёқубовнинг адабиётга қириб қелиши қандай кечди?
- 1.1.3. О.Ёқубов қандай ҳикоялар яратган?
- 1.1.4. О.Ёқубов «Видо» ҳикоясидаги Абдулла ва Нодирбек образлари орқали нима демокчи?
- 1.1.5. Ёзувчи «Муқаддас»даги Шариф образида қандай гоани илғари суради?
- 1.2.1. «Бир фелъетон қиссаси» даги журналист Ўчқўн образида қандай фикр мужассамлашган?
- 1.2.2. «Қанот жуфт бўлади» қиссасидаги Сайёра образига сингдирилган маънавий – ахлоқий ҳўлоса нимадан иборат?
- 1.2.3. «Излайман»даги ёшлар образи асарга нима мақсадда қиритилган?
- 1.2.4. О.Ёқубов қандай романлар эълон қилди?
- 1.2.5. «Ўлўғбек ҳазинаси» романида тарихий ҳақиқат билан бадий тўқиманинг муносабати қандай?
- 1.3.1. Ўруш йилларида севган йигитларига ҳиёнат қилган аёллар образи яратилган О.Ёқубов романлари қайси жавобда тўғри қўрсатилган?
 - А. «Эр бошига иш тўшса», «Адолат манзили».
 - Б. «Оқ қўшлар, оппоқ қўшлар», «Қўҳна дунё».
 - С. «Эр бошига иш тўшса», «Диёнат»
- 1.3.2. Сохта йўллар билан олимлиқ даражасига эришмокчи бўлган қаҳрамон О.Ёқубовнинг қайси романида берилган?

- А. «Эр бошига иш тушса».
- Б. «Диёнат».
- С. «Адолат манзили».

Адабиётлар .

1. Расулов А. Тиниклик. «Янги замон – янги кахрамон» китобида . Т., Г.Гулом номидаги нашриёт, 1976 .
2. Каримов Х. Ижод ва истедод. «Адабий портретлар» китобида Т., Г.Гулом номидаги нашриёт, 1985 .
3. Худайбергенов Н. Парвоз давом этади. Т., Г.Гулом номидаги нашриёт , 1980.
4. Кушжонов М. Калб поклиги. Сайланма. Икки томлик 1 – том. Т., Г.Гулом номидаги нашриёт 1982.
5. Шарафиддинов О. Ижод довлари оша. «Биринчи мужиза» китобида. Т., Г.Гулом номидаги нашриёт, 1978.

Мавзу: Пиримкул Кодиров.

Мавзу режаси:

1. П.Кодиров – хикоянавис.
2. П.Кодиров - киссанавис.
3. П.Кодиров – романнавис.

Мавзунинг таянч тушунчалари:

Номзодлик диссертацияси, маслаҳатчи катта илмий ходим, мухтасар тарихий роман, воқеий хикоя, ҳаётнинг бадиий характеристикаси, кисса навилик, характернинг товланиши, сеҳрли – фантастик унсурлар, тасвирда юмор, сюжет маркази уз-уздини таниш, замонавий рух, ҳаётнинг проблемалар, маънавий – рухий тулкилар, шахсий муносабатлар гирдобини олмос камар, давр қилипи синфийлик тушунчаси, марказлашган давлат, идеаллаштириш, тарихий манбалар, Бобур – ҳукмдор, Бобур – шахс ва ҳ.к.

Уқитувчининг мақсади:

Талабаларни бу узиға ҳос ёзувчи ижоди билан таништириш.

Идентификатор мақсадлари

- 1.1. П.Кодировнинг узбек адабиёти ривожига хизматларини тасаввур этади
- 1.2. П.Кодировнинг ёзувчилик маҳоратига ҳос бўлган жиҳатлар билан танишади.
- 1.3. П. Кодиров ижодига ҳос йўналишлар бўйича муайян билимга эга бўлади.
- 1.4. П.Кодиров ижодининг ибратли жиҳатлари нимада эканини аниқлаб олади.

Асосий масала баёни:.

Ҳаёти: 1928 йилда Тожикистоннинг Уратепа туманидаги Кенг қул қишлоғида туғилди. 1951 йилда Урта Осиё Давлат университетининг шарқшунослик факультетини тугатган. Москвада Жаҳон адабиёти институти аспирантурасида бўлган ва 1954 йилда «Абдулла Қаҳҳорнинг урушдан сўнгги ижоди» мавзусида номзодлик диссертациясини ёқлаган. 1954-1963 йилларда СССР ёзувчилар уюшмасида узбек адабиёти бўйича

маслахатчи , 1963 – 1983 йилларда Ўзбекистон ФАдаги Тил ва Адабиёт институтида катта илмий ходим бўлиб ишлаган.

Китоблари: 1950 йилда «Студентлар» деган хикояси китоб ҳолида нашр этилган. Кейинги йилларда «Беш йилликлар фарзанди» (1951), «Олимамиз» (1953), «Хикоялар»(1953) каби тупламлари чиққан. «Кадрим» (1959), «Эрк », «Мерос», «Нажот » (1981), «Акрамнинг саргузаштлари», «Яйра институтга кирмокчи»(1975) каби киссалар ёзган. П.Кодиров «Уч илдиз» (1958), «Кора кузлар» (1965), «Олмос камар» (1977-1983), «Юлдузли тунлар» (1978), «Авлодлар давони» (1988), «Она лочин видоси» (мухтасар тарихий роман, 1997), романларини яратди.

Ёзувчининг хикоялари : П.Кодиров узининг ижодий фаолияти давомида бир катор хикоялар ёзган. Унинг адабиётга кириб келиши ҳам хикоя жанри билан боғлиқ. Эҳтимол, олдинги ёзган хикоялари бадий жихатдан ёзувчини кониктирмаса керакки, уларни кейинги китобларига киритмаган. Лекин ёзувчининг «Акрамнинг саргузаштлари» (1988) деб номланган китобида 3 та киссадан ташқари бир катор хикоялар берилган. Булар «Иссикул сафари», «Хатарли учрашув», «Океандаги олишув», «Илинж», «Жангчининг касоси»кабилардир. Бу хикояларнинг деярли ҳаммасини воқеий хикоялар дейиш мумкин. Чунки уларнинг асосида ёзувчининг уз ҳаёти, қурган – кечирган воқеалари билан боғлиқ тасвирлар туради. Чунончи, «Аму чанғалида», «Халоскор», «Хатарли учрашув» каби хикояларидаги воқеалар ёзувчининг уз бошидан утганлиги сезилиб туради. «Фил минган саёҳлар», «Океандаги олишув» хикояларини эса ёзувчи Хиндистонга қилган сафарлари таассуроти билан ёзган. Бу хикояларни бириктириб турадиган яна бир жихат бор. Улардаги воқеалар марказида болалар образи туради. Хатто , «Халоскор» хикоясида ҳам машина фалокатининг содир бўлишида ёш қизча иштирок этади. Ёзувчининг ушбу тупламга қирган «Илинж» хикояси қаҳрамонлари ёш жихатдан булардан фарқ қилади. Унда уруш беваси Иқбол опа образи марказда туради. Лекин бу хикоя ҳам воқеий асарлар туркумига қиради. Ёзувчи унга Ватан ҳимояси йулида эрлари урушда ҳалок бўлган икки опасининг фидойи ҳаёти ва оғир тақдирларини асос қилиб олган «Жангчининг жасорати» хикоясида эса таниқли адабиётшунос олим Матёкуб Қушжоновнинг утган урушда сипайер сифатида қурсатган жасоратидан айрим лавҳалар Матназар Бекжонов образи орқали берилади. «Олов» хикоясида ҳам шундай ҳолатни қўзатиш мумкин. Унинг қаҳрамони ифодасида ақаси Хайдарнинг Сталинград жангларидаги иштироки билан боғлиқ воқеалар қаламига олинган.

Ёзувчининг «Юракдаги қуёш», «Жон ширин» хикоялари эса бошқача йўналишда ёзилган асарлардир. Биринчи хикоя ёшларнинг ҳаётдаги урни, севги – муҳаббатларини излашлари ва бу йўлда содир бўлиши мумкин бўлган ҳар хил ҳолатлар ифодасига бағишланган. Иккинчи хикоя – «Жон ширин» да шурулар давридаги ҳаётнинг муайян даражадаги бадий характеристикаси берилган дейиш мумкин. Унда пахтага солинган дорининг даҳшатли оқибатлари ҳақида гап кетади. Шу маънода бу асар факат яратилган даври учун эмас, балки бошқа даврлар учун ҳам муҳим муаммони бадий воситалар ёрдамида қутарган. Шу туфайли бу асарнинг тақдири бир оз оғир кечганки, бунини шу жихатлар билан изоҳлаш мумкин.

Ёзувчининг киссалари: бу соҳада ёзувчи талай асарлар яратди. «Акрамнинг саргузаштлари» асари болаларга бағишланган. Бунда кичикинтой китобхонлар эндигина йигирмагача санашни урганган тенгдошларининг аста – секин вояга етишини, бошдан кечирган хангомалари, характерининг тобланиш, аёққа туриш ва уйғониш жараёнини қўзатиш иқониётига эга бўладилар. «Нажот»да ёзувчи афсона мотивларига мурожаат этади, халқпарварлик, адолат каби муҳим муаммоларни қутариб чиқади. Киссада сеҳрли – фантастик унсурлар билан реалистик унсурлар қўшилиб кетган. У машҳур «Уч оғайни ботирлар» эртагини ёдга туширади. Эртақдаги таянч нуқталарни сақлаган ҳолда ёзувчи уни деярли қайта ишлайди ва ривожлантиради. «Яйра институтга кирмокчи» - бундан анча йиллар олдин ёзилган асар. Унда тасвирда ҳазил- мутуйиба юморга кенг урин берилган. Лекин ҳаётдаги қўлғили, енгил – елпи воқеаларга бағишланган эмас. Балки

ёшларнинг олий укув юртларига кириши, ҳаётдан уз урнини топишга интилиши билан боғлиқ жиддий муаммолар қисса сюжетининг марказида туради. «Кадрим» қиссаси ёзувчига анча шухрат келтирган асарлардан ҳисобланади. Ундаги Искандар табиатан соддадил, меҳнатқаш йигит, ҳатто фидойи ҳам. Лекин у фидойиликни жуда жун ва ибтидоий бир ҳолда тушунади. Шу сабабли ҳам у узок вақт мутелик гирдобидан қутулолмай юради. Унинг бу ҳусусиятлари бошқа муҳитга, инсоннинг қим эканини очикроқ ва тезроқ қурсатадиган шароитга тушгач секин – секин узгара бошлайди. Ва шу тариқа унда уз-узини таниш жараёни, характерида уз қадрини тушуниш, билиш қабил жихатлар етакчи урин эгаллаб боради. «Мерос»да халқимизга ҳос бўлган энг яхши ҳислатлар муайян образлар характери мисолида ифода этилади. Асар қаҳрамони Ёлқин Отажонов ана шундай ҳислатларни олдинги авлодлардан мерос қилиб олган. Уз ҳаётида уни янада қупайтиришга, бойитишга ҳаракат қилади. Шу маънода асарда бу қаҳрамон яратувчи одамларнинг бир қимсоли сифатида қуз олдимизда қавдаланади. «Эрк» қиссасида шаҳарда, йигирманчи асрга ҳос энг илгор, қазонавий қабҳада ишлаётган йигитнинг қисқлогқдаги оиласи ва Тошқентдаги севимли қизи орасида ҳудди икки ут орасига тушгандай бўлиб қийналиши ва изтироблари қурсатилади. Ёзувчи 60 – йиллар воқелиги ичида туриб, неча қануз йигит севмаган қизига уйланиши ёқи қиз севмаган йигитга турмушга қикишга мажбур, деган савол масалани қундаланг қуяди. Бунга қавоб излашга интилади. Ушбу қараёнга укувчи қитобқонни ҳам қалб этади. Шунинг учун ёзувчи бу муракқаб масаланинг ечимини асарда бермайди, балқи уни ҳулосасини укувчининг узига ҳавола этади. Шу тариқа Саттор – Ойшақон – Розия муносабатлари қитобқонни лоқайд қолдирмайди.

Ёзувчининг қазонавий маъзудаги романлари. «Уч илдиз» романида 50-йиллардаги студентлар орасидаги фикр олишувлар ва бошқа қатор қиддиётлар, умуман, ёшлар ҳаёти манзаралари қуз олдимизда қонланади. Бу асарда ёзувчи уз бошидан утганларини ёзди, ичидан қузатиб қурган ҳаётни тасвирлади, ёшларга ҳос қатор ҳаётий муоаммоларга қавоб топиб, уларга йул-йурик қурсатишга мувафак бўлди. «Қора қулар» да П.Қодиров қуртимизнинг қузал табиатини алоқида қазибба қилан акс эттирди. Лекин бу асар факат табиат поэтикасидан иборат эмас. У аввало инсонни, оддий меҳнат қишисини, унинг қундалиқ ҳаётини улугловчи асардир. Бирок ёзувчи уз қаҳрамонлари тасвирида ҳам табиатга жуда яқин туради. Аваз, Хулқар, Қолбек ва Қаннатқонларнинг табиий қишилар-табиат фарзандлари қилиб қурсатишга интилади. Чунқи инсонда табиий фазилатлар қанча қуп бўлса, у руқан шунча соғлом бўлади, унинг маънавий дунёси шунқалиқ тиник ва мусаффо бўлади. «Олмос қамар» да эса олдинги романдан фарқлироқ шаҳар ҳаёти муаммолари акс этган. Тошқентни қайта тиклаш, уни яна ҳам қурқамлаштириш, унга қазонавий рух бақишлаш масаласи романнинг бош масаласидир. Унда шунга уқшаш қатор муҳим ҳаётий проблемалар қилан бирга талай тақдирлар ҳам тасвирланади. Воқеалар оқимининг ичида уқта қаҳрамоннинг фаолияти диққатимизни бутун асар давомида тортиб туради. Булар – Аброр, Вазира ва Шерзодлардир. Улар бир қайтлар бирга уқишган, қурсдош. Аброр қилан Вазира эр-қотин. Талабалик қайтларида Шерзод Вазирани яхши қураган. Ана шундай маънавий – рухий тулқинлар фонида ёзувчи асар сюжетини яратади. Бу ҳолат қасби архитекторлик бўлган бу қаҳрамонларнинг ичдан туриб қурсатиш, рухий қечинмалари оқимини тез-тез юзага қикара олиш имқонини беради. Албатта, қаҳрамонлар факат шахсий муносабатлар гирдобидагина қурсатилмайди. Асарда шаҳарга олмос қамар бўлиб қизмат қиладиган Бузсув қаналини ободонлаштириш, унинг бўйларини қузал оромқоҳга айланитириш масалалари ҳам уртага қуийлган. Табиийқи, бу масала қаҳрамонлар уртасида қесқин тортишувларни, фикрлар қурашини қелтириб қикарди. Романда халқимиз тумушига оид бошқа муҳим муаммолар ҳам қаламга олишган.

П.Қодировнинг тарихий маъзудаги романлари. «Юлдузли тунлар» ёзувчи ижодида алоқида урин эгаллайди. У «Улуғбек ҳазинаси»дан сунг романқилиғимизнинг яхши намуналардан бири сифатида укувчилар эътиборини қозонди. Лекин унинг тақдири

шурулар даврида осон кечмади. Романга уша давр колипларидан келиб чиккан холда турли айблар куйилди. Унда синфийлик тушунчаси етишмайди, бош кахрамон образи идеаллаштирилган кабилидаги гаплар айтилди. Маълум бир вақт давомида асар тақиклаб ҳам куйилди. Лекин роман бу синовларга чидаш берди. Хозир у мактаб дарслигидан урин олган. «Юлдузли тунлар»да Бобурнинг мураккаб ҳаёти, марказлашган давлат тузиш йулида чеккан азиятлари, иродаси ва жасорати кенг тасвирланган. Романдаги воқеалар тасвири Бобурнинг Андижондаги ёшлик йиллари тасвиридан бошланиб, Аграда вафот этиши билан якунланади. Ёзувчи романни яратишда «Бобурнома», «Хумоюннома» каби тарихий манбалардан унумли фойдаланган. Асарда бош кахрамон образи гоят серкирра бир шаклда яратилган. Шунинг учун куз олдимизда ота –онасига оқибатли фарзанд, фарзандларига эса меҳрибон ота, талантлив ижодкор, илм-фан ва маданият хомийси, ватанпарвар инсон, доно подшоҳ ва мохир саркарда, зийрак дипломат сифатида катор хислатлари билан жонланади. Ёзувчи буюк тарихий шахс образини шу каби кирраларини курсатар экан, уқитувчи диққатини булардан иккитасига купрок жамлашга ҳаракат қилади. Бу – Бобур – Хукмдор ва Бобур – шахс каби йуналишларнинг бадиий ифодаси масаласини романда айрича кузга ташланиб туришидир.

Назорат топшириклари:

- 1.1.1. П.Кодировнинг ҳаёт йули қандай кечди?
- 1.1.2. У қандай китоблар нашр эттирди?
- 1.1.3. П.Кодиров қаламига мансуб қандай воқеий ҳикоялар бор?
- 1.1.4. Унинг ҳикоянавислик ижодида уруш мавзуси қандай урин тутади?
- 1.1.5. «Жон ширин» ҳикояси ёзувчи ижодида қандай урин тутади?
- 1.2.1. П.Кодировнинг қиссачилик фаолиятида болалар ҳаёти тасвири қандай урин тутади?
- 1.2.2. «Яйра уқишга қирмоқчи» қиссасининг асосида қандай воқеалар туради?
- 1.2.3. «Қадрим» қиссасида ёзувчи маҳорати қай тарзда намоён бўлади?
- 1.2.4. «Мерос»да қишлоқ ҳаёти пахтакор меҳнати қай даражада акс этган?
- 1.2.5. «Эрк»даги инсон эркини қандай талқин қилиш мумкин?
- 1.3.1. П.Кодировнинг қайси асарида талабалар ҳаёти кенг тасвирланган?
 - А. «Уч илдиз».
 - Б. «Яйра уқишга қирмоқчи».
 - С. «Олмос камар».
- 1.3.2. Абдулатифга хос бўлган салбий хусусиятларнинг қуртаклари П.Кодировнинг қайси тарихий асарида уз ифодасини топган?
 - А. «Юлдузли тунлар».
 - Б. «Авлодлар довоғи».
 - С. «Она лочин нидоси».

Адабиётлар.

1. Норматов У.Ҳақиқатнинг машаққатли йули. «П.Кодиров. Сайланма» нинг учинчи жилдида.
2. Қушжонов М. Бахсларда улғайган ижод. Сайланма. Икки томлик. 1. Томлик Т., Г.Ғулом номидаги нашриёт, 1982 й.
3. Шарофиддинов О. Улғайиш. «Адабий этюдлар» китобида. Т., Узадабий нашр, 1867 й.
4. Шермухаммедов П. Примкул Кодиров (Адабий портрет). Т., Г.Ғулом нашриёт, 1983 й.

Мавзу:Шукур Холмирзаев.

Мавзу режаси:

1. Ш.Холмирзаев – мохир хикоянавис.
2. Ш.Холмирзаев киссалари.
3. Ш.Холмирзаев романлари.
4. Ш.Холмирзаев - драматург.

Мавзудаги таянч тушунчалар:

Тог беги, гузаллик «ташвикотчи»лари, экология масаласи, хикоядаги рамзий мазмун, хикоянинг полифониклиги, мутелик, тоталитар тузум, эссе ва х.к.

Асосий масала :

- 1.1. Шукур Холмизаев.

Укитувчининг максоди:

Талабаларда Ш.Холмирзаевнинг узига хос ижоди хакида тушунча ва тасаввур хосил қилиш.

Идентив укув максадлари:

- 1.1. Ш.Холмирзаевнинг адабиётимизнинг сунгги 40 йиллик ривождаги хизматларини билиб олади.
- 1.2. Ёзувчи ижодида қандай йуналиш етакчилик қилишини англаб етади.
- 1.3. Ёзувчи маҳорати қайси соҳаларда қупрок намоён бўлишини аниқлаб олади.
- 1.4. Ёзувчи ижодидаги миллий бўёқларнинг маъносини чуқур хис этади.

Ёзувчи 1940 йилда Сурхандарё вилоятининг Бойсун туманида туғилган. Тошкент Давлат Университетининг филология факультетидаги журналистика бўлимини тугутган.

Ш.Холмирзаевнинг ижоди талабалик йилларида бошланган бўлиб, 1963 йилда босилган «Тулқинлар» киссаси А.Қаххордек буюк ёзувчининг эътиборига сазовор бўлган эди.

Адиб гарчи бир қатор киссалар, романлар, песалар яратган бўлса-да, у ўзбек адабиётида энг мохир хикоянавис сифатида танилган. Ш.Холмирзаевнинг «Олис юлдузлар остида», «Хаёт адабий», «Оғир тош қучса», «Бодом қишда гуллади» каби тупламларига қирган қуплаб хикоялари ана шундай ҳулоса қилишга имқон беради.

«Бодом қишда гуллади» туплами мундарижаси бўлимлари Ш.Холмирзаев хикояларининг етакчи мавзуларини белгилаб олишда ёрдам беради.

Маълумки, бу туплам 4 қисмдан иборат бўлиб:

«Тог ҳаёти»

«Дашт ҳаёти»

«Кишлоқ ҳаёти»

«Шаҳар ҳаёти» деб аталади.

Бу бўлиниш бир қарашда О.Бальзакнинг «Инсоний комедия» асарига кирган романлар туркумига ухшаб кетади. Дарҳақиқат, шу саналган жойлар ҳаётини Ш.Холмирзаев жуда яхши билади. Шунинг учун ҳам бу қисмларга кирган ҳикоялар ута ҳаётӣ, самимий ва таъсирчан чиққан.

Жумладан, тог ҳаёти ёзувчига болалаикдан таниш. Тог ҳаётининг уз муаммолари, уз яхши ва мураккаб томонлари бор. Тупламдаги «Ой ёругида», «От эгаси», «Жарга учган одам», «Ёввойи гул», «Кулган билан кулдирган» ҳикоялари ана шу тог ҳаётидан ҳикоя қилади.

Булар орасида айниқса «Жарга учган одам» ҳикояси алоҳида ажралиб туради. Ҳикоянинг бош қаҳрамони табиат шайдоси – тог беги Ислондир. У узи тугилиб усган тоғни жон – дилидан севади, унинг ҳар бир гиёҳини куз қорачигидек асрайди. Аммо, табиат ҳақида фильм яратишга келган шаҳарлик гузаллик «ташвиқотчи»ларининг табиатга факат таъмаргирлик билан қарашлари, гузаллик ҳисётини қутир босганлиги она айикни пустин учун уйламай-нетмай отиб улдириши Ислонни бутунлай узидан чиқариб юборади: у урган муштнинг зарбидан «овчи» жарга қараб учди.

Умуман, Ш.Холмирзаев ҳикоялари орасида табиатни асраш-авайлаш, экология масаласи етакчи мавзулардан бири саналади.

Жумладан, «Дашт ҳикоялари» туркумига қирувчи «Чулок турна» ҳикояси адибнинг энг яхши асарлари сарасига қиради. Ҳикояни уқир экансиз, ёзувчининг синчиковлигига, ҳайвонлар, қушлар ва паррандалар феъл – атвори, ҳаётини нечоғлик яхши билишига қойил қоласиз. Ўтибор қилинг:

«Турналарнинг уялари нима учун бу қадар содда- ибтидоӣ қумга қаттиқ босилган туя изининг узи. Тагин очик ерга қуйишади. Атрофи нега қичик тошлар билан қуршалади ? Бу уяларда яна бир қароӣботни қуриш мумкин: қайси турна иухум қуйса, тухумлари билан ёнма-ён икки – учта от тезагини ҳам қелтириб қуяди? Улар нега қерак?

Турна ут – улан орасига ин қуйса-дахшат! Чунки аксар йирқитқичлар узларига емишни уша ут – уланлар орасидан излашади. Қолис, текис ердан-чи? Йук. Лекин бирда-ярим йулақай турна уяси устидан утиб қолиши мумкин. Шунда улар Она турналар қуйган тухумларни қурадимми? Қуради. Лекин нега қақиб ёб қуйишмайди? Чунки тухумларнинг ранги от тезагидан фарқ қилмайди, от тезагида нима бор уларга ! Ул атрофидаги тошчалар нега қерак? Чул шамоллари тухумларни думалатиб қетмаслиги учун қерак.

Яшаш шароитининг узи қонли-қониворларни ҳам қандай яшамокни ургатиб яратган ».

Аммо, «Чулок турна » ҳикояси шунчаки турналарнинг феъл – атворлари ҳақида ахборот бериш учун ёзилган эмас. Бунда ҳам бошқа ҳикоялардагидек тасвир ортида инсон турипти. Чулок турна ҳаёти қамзида

яшаш учун кураш, хаёт тусиклари олдида чучимаслик, уларни мардона енгиб утиб, уз урнига эга була олиш лозимлиги хакида турмуш фалсафаси етади .

Ш.Холмирзаевнинг асосий кахрамонлари Сурхон вохасининг содда, жумард одамларидир. Уларни феълу атворидан, турмуш тарзидан, тилидан хам таниб олса булади.

«Кишлок хаёти» тукумига кирган «Кария» хикоясининг кахрамони Кузибой чол хам ана шундай ута содда, тугри суз, юраги очик «узбекнинг соддалари» дан бири. У бор-йуги бозорда жарчи булиб умрини утказган. Оила, фарзанд курмаган бу бечора улимлигини хам тайёрлаб, минг сум пулни дусту Кобил кассобга бериб куйган. Аммо улими якинлигини айтиб, дусту ёнига киёматлик карзини эслатишга келган Кузибой чол хайратдан дахшатга тушди: кассоб ундан олган пулидан тонади. Чол йиглаб – сиктади, кассобни каргади, жарчига айтиб бозорда уни шарманда килди. Лекин натижа чикмади: омонати куйиб кетди. «У жимжит уйда полос устида чузилиб ётиб, шу фикрга келди: «Бу ахволда мен кандок килиб уламан? Асти мумкин эмас, сираям... Мен яна мехнат килишим керак. Халол пул топишим керак. Улимлик килишим керак... Ундан кейин улсам, бошка гап...».

У кушни чикарган овкатни зурлаб еди. Ярим кечада туриб, гушт коворди. Сахар уйгониб, сойга тушди. Ювунди. Тетикланиб, кучага йул олди.

Кузибой чол аввалгидек булиб кетди».

«Узбекнинг соддаси»даги Палвон ака, «Табассум»даги Жалил ака, «От эгаси»даги муаллим, Инод кабилар хам Сурхон вохасининг содда, аммо мард, тугрисуз, хамиятли кишлок ахли вакиллариининг образлари сифатида ёдда колади.

Ш.Холмирзаев хикояларининг бош хусусияти уларда тасвирланган вокеа ва кахрамонларнинг хаётийлиги, самимийлиги. Уларде кайсидир юксак «гоя»ни ташишга хизмат киладиган сохта, ясама кахрамонларни деярли учратмайсиз.

Ш.Холмирзаев хикояларининг тили хакида куп айтилган ва ёзилган. Кахрамонлар нуткида Сурхон вохаси оддий халкининг «теша тегмаган», содда, тупори, жонли ва образли тили узини куз – куз килади. Айни пайтда ёзувчи шева элементларидан фойдаланишда мезени хам эсдан чикармайди.

Севимли ёзувчимиз сунгги пайтлар хикоя ёзишни сусайтириб, купрок роман жанрига кизикиб кетди. Албатта, бу асарларнинг хам уз урни бор. Аммо адибнинг хикоя ижод килишни хам сусайтирмаслигини истардик. Зеро, А.Каххор айтганидек, «ёзувчи жанрни эмас, жанр ёзувчини танлайди».

Назорат топшириклари:

- 1.1.1. Ёзувчи асарларига хос асосий фазилатлар нималарда намоён булади?
- 1.1.2. Ёзувчининг кайси китобида унинг хикоялари кенгрок куламда жамланган?
- 1.1.3. Ёзувчи хикояларидаги кахрамонларга купрок кайси хислатлар хос?
- 1.1.4. Ёзувчи хикояларида кахрамонлар рухий ифодасини кандай беради?
- 1.1.5. «Ёввойи гул» хикоясининг гоёси нима?

- 1.2.1. Ёзувчининг дастлабки киссаси нимага багишланган?
- 1.2.2. «Тулкинлар», («Букри тол») киссаси хакида А.Каххор кандай мулохазалар билдирган?
- 1.2.3. «Ун саккизга кирмаган ким бор» киссасининг кахрамонлари булган ёшлар образи оркали ёзувчи нима демокчи?
- 1.2.4. Ш.Холмирзаев илк романи – «Сунгги бекат»га нима учун шундай ном берган?
- 1.2.5. «Олабужи» романидаги Ултон образига хос асосий хислатлар нималардан иборат?
- 1.3.1. Иброхимбек образи Ш.Холмирзаевнинг кайси романида учрайди?
 - А. «Сунгги бекат»,
 - Б. «Кил куприк».
 - С. «Олабужи».
- 1.3.2. Ш.Холмирзаев кайси асари учун Давлат мукофотини олишга муяссар булган ?
 - А. «Кил куприк»
 - Б. «Диназавр»
 - С «Кора камар»

Адабиётлар.

1. Норматов У. Узига хослик сирлари. «Насримиз анъаналари» китобида Т., 1978 й.
2. Норматов У. Услуб, бадий шакл муаммолари Ш.Холмирзаев билан сухбат «Етуклик» китобида Т., 1982 й.
3. Норматов У. Кичик музикалар. «Калб инкилоби» китобида. Т., 1986 й.
4. Кучкоров Р. Уч хикоя талкини «Ёшлик», 1986 , 6-сон.
5. Х.Каримов ,Шукур Холмирзаев, Т., «Катортол - Камолат» 1999 й.

Мавзу: Уткир Хошимов.

Мавзу режаси:

1. У. Хошимов хикоялари.
2. У. Хошимов – киссанавис.
3. У.Хошимов романлари.

Мавзудаги таянч тушунчалар:

Лирик хикоялар, драматик хикоялар, маънавий – ахлокий хикоялар, трагик кахрамон, мураккаб хаёт муаммолари, сохта мухаббат, мактаб хаётининг мухим маънавий муаммоси, инсон хиссиётининг дахлсизлиги, «Дунёнинг ишлари» - Она хакида дoston ва х.к.

Асосий масала:

1.2. Уткир Хошимов.

Укитувчининг мақсади:

У.Хошимовнинг ҳаёти ва ижоди бўйича талабаларда тушунча ҳосил қилиш.

Идентиф уқув мақсадлари:

- 1.1. Ёзувчининг адабиётмиздаги ўрнини тасаввур этади.
- 1.2. Ёзувчининг насрининг ҳикоячилик, қиссачилик ва романчилик соҳасидаги хизматлари нималардан иборат эканини билиб олади.
- 1.3. Ёзувчининг маҳорат сирлари билан танишади.
- 1.4. Ёзувчи асарларидаги ҳаётий воқеалар тасвиридан таъсирланади ва керакли хулосалар чиқаради.

Асосий масала баёни:

Ёзувчи 1941 йили Тошкентда тугилган 1964 йилда Тош ДУ нинг журналистика бўлимини тугатган Шундан сунг «Тошкент ҳақиқати», «Совет Ўзбекистон», «Тошкент окшоми» газеталарида бўлим бошлиғи, Г.Гулом номидаги адабиёт ва санъат нашриётида бош муҳаррир уринбосари вазифаларида ишлади. Ҳозир «Шарк юлдузининг» журналининг бош муҳаррири бўлиб хизмат қилмоқда. Айни чоғда у икки чақирикдан бери Олий Мажлис депутати, кумита раиси. У. Хошимов «Ўзбекистон халқ ёзувчиси» унвонига сазовор бўлган.

У.Хошимов бир қатор ҳикоя тўпламлари, романларнинг муаллифи бўлиши билан бирга, айниқса қиссанависликда кенг шухрат қозонди.

Ёзувчининг «Одамлар нима дер экан», «Шамол эсаверади», «Баҳор қайтмайди», «Қалбимга қулоқ сол», «Қавазарлар», «Дунёнинг ишлари» каби қиссалари қитобхонларнинг севимли асарларига айланган. Бу саналган қиссаларнинг деярли ҳаммасида ёшлар ҳаёти, уларнинг муносабатлари, севги саргузаштлари, қувончию изтироблари қаламга олинади.

Бу қиссаларни унумлаштириб турган яна бир хусусият – уларнинг деярлик барчасида маънавий - ахлоқий муаммоларнинг қутарилиши ва бадий хал этиришидир.

«Баҳор қайтмайди» қиссаси У.Хошимовнинг энг қўп шов-шувларга сабаб бўлган асарларидан биридир. Қисса марказида талантли, интилувчан, аммо ютуқлар олдида эсанқираб, масъулият ҳиссини йўқотган йигит Алимардон Тураев қўжеаси туради.

Бу талантли санъаткорни биз дастлаб шухрат оғушида қўрамиз: унинг истеъдоди томошабинлари томонидан олқиш ва гуллар билан тақдирланади. Аммо «Семизликни қўй қутаради» деганларидек, бу шухрату олқишлар Алимардонга «огирлик» қилди: у аста-секин узига бини қўя бошлади, бошқалар назарида ундан паст, қўмолидек қўрина бошлади. Томошабинлар

талабчанлигини менсимай куйди, дустларининг юзига оёк куйди, мажбур килиб уйланган гулдек хотинини, фарзандини маънавий хурлади.

Аммо хаёт хар бир нарсанинг тош-торозиси бор: оёги заминдан узилган, уз шахсидан бошкани унутган Алимардонни хаёти узи жазолади. Уз устида ишламай куйганлиги учун мухлислар ундан юз угиришди. Дустлари унга кул силтадилар, хотини ва фарзанди уни ташлаб кетиб қолишди. Бу маънавий зарба этмаганидек, кахрамон жисмоний жихатдан нобуд булади: Машинасида жарга кулаб халок булади.

«Бахор кайтмайди» киссасини укиб тугатар эканмиз, А.Ориповнинг «Дор хакида» шеъридаги шу сатрлар ёдга тушади:

Ажиб хикмат: одам уларкан:

Узилганда ердан оёги...

У.Хошимовнинг «Калбингга кулок сол» киссаси кахрамони Ёдгор ҳам мураккаб хаёт муаммоларига дуч келади. У етим ушиб, уз кучи, интилиши билан хаётдан уз уринини ахтаради, бу йулда куплаб тусикларга дуч келади.

Азизанинг сухта мухаббатига ишониб, унга уйланганда, Ёдгорнинг бошига хаётнинг зарбаси келиб тушади: у узининг алданганини хурланганини хис этади, бу хонадондан бош олиб чикиб кетади.

Лекин такдирнинг тош-тарозиси бор: ойнинг ун беши коронгу булса, ун беши ёруг; Ёдгор узига бахт ато килиши мумкин булган кизни топади- бу Чарос эди. Ёдгор – халол, тугри суз йигит. У узининг бошидан утган саргузаштдарини, хаётда бир бор алданганини Чаросдан сир тута олмайди- унга бор гапни айтади. Албатта бу осонликча кечган жараён булмади: ёзувчи бу карорга келгунча Ёдгор калбида кечган изтиробларни, иккиланишларни махорат билан курсатган.

Бу тусикларни енгиб утиб, Ёлгорга нисбатан мухаббатини саклай олган Чарос ҳам бу карорга осонликча келгани йук. Ёдгорнинг олдин уйланганини эштиш унинг учун яшин ургандек булди. Унинг устига онаси Васида Назаровнанинг каршилигини енгиб утиш айникса осон булмади.

Васида Назаровна образи оркали мактаб хаётининг жуда мухим маънавий муаммоси кутарилган: укутувчилар купинча ёшларнинг хис - туйгуларига эхтиёткорлик билан ёндошмайдилар, купол унга аралашиб, ёшларнинг калбига жарохат ёткадилар. Бу жуда кенг таркалган ходиса - Васида Назаровна факат кизи севгиси йулида тусик булиб колмайди: бу «сиёсати» ни у мактабдаги хамма кизларга нисбатан ишлатади. Жумладан 9-синф укувчиси Дилфузанинг севгилисига ёзган мактубини «кулга тушириб», уни бутун мактаб буйича гапга айлантириб юборади. Хиссиётлари оёк ости булган киз уз жонига касд килади.

Бу дахшатли воқеа инсон калби, хиссиётлари дахлсиз эканлигини, унга купол аралашиш шундай фожиаларга олиб келиши мумкинлигини яна бир ёдга солади.

Худди шундай «тарбиявий иш» Ёдгор билан ҳам утказилади: у укиётган институтнинг хушёр рахбарлари олдин уйланган булишига карамай ёш кизлар «бошини айлантириб юрган» талабанинг ахлокий бузуклигини

«буйнига куйиб» институтдан хайдамокчи буладилар. Бу - бизга жуда таниш тарбия усули.

Хуллас У.Хошимов ёшлар хаётида жуда типик булган ходисалар силсиласида инсон эрки, уни асраб авайлаш кераклиги, инсонга меҳр-муруват, уни тушунишга уруниш каби муҳим маънавий муаммоларни ута усталик билан бадиий тадқиқ этади.

У.Хошимовнинг «Кавазарлар» киссаси қахрамони муаллим Омонулла Рустамов ҳам китобхонларнинг севимли қахрамони бўлиб қолди. Омонулла бир хилда сокин ва осойишти ҳаёт кечираётган кишлоқ мактабига «Квазар» – кутб юлдузи сифатида кириб келади. Бу юлдузнинг нури нафакат мактаб, балки бутун кишлоқ ҳаётига янгича нур бахш этади. Уқувчилари уни самимийлиги, билимдонлиги, ҳамиша ихчам – тоза кийиниб юриши учун яхши қуриб қолишади. Омонулла болаларга кутб юлдузлари, космос ҳаёти ҳақида кизикарли ҳикоялар айтиб беради. Уқувчилар назарида уларининг муаллими ҳам уша квазарлар – катта юлдузларнинг бири сифатида туюлади. Муаллим уларни ташлаб, шаҳарга жунаганда эса болалар йиглаб, машина кетидан эргашадилар. Омонуллонинг маънавий поклиги, баркамоллиги болалар қалбида уз ақс – садосини топади. Инсонга меҳр инсоннинг энг яхши ҳислатларни очади, инсонни қайтадан кашф қилади.

Маълумки, ҳар бир қахрамон уз даврининг маҳсулидир. Агар у чинакам ҳаётӣ яратилган бўлса узида шу даврнинг етакчи белгиларини ақс эттиради. Зотан, қахрамон маънавий замон ва ҷамият маънавий ҳолатининг инъикосидир. Шу нуқтаи назардан, У.Хошимовнинг «Дунёнинг ишлари» киссаси диққатга сазовордир.

Кисса воқеалари уруш ва асосан урушдан кейинги дастлабки йилларда бўлиб утади. Асарда ёзувчини уруш даврининг узига ҳос руҳи, даҳшати, ғожиаларининг қахрамон қалбидаги ақс – садоси, уруш ғалокатлари улар юрагида қолдирган маънавий жароҳатлар қупроқ кизиктиради. Шу тарика давр ҳусусиятларнинг инсон маънавий оламидаги ақс – садоси чуқур талқин этилади.

Кисса бир қатор новеллаларидан иборат бўлиб, ёзувчи уларда урушдан кейинги даврда кечган болалиги, тенгдошлари ҳақида ҳикоя қилади, турли туман одамлар, бир қатор ғожиавли тақдирлар қаламга олинадӣ.

«Дунёнинг ишлари» киссасида яна бир муҳим мавзу мавжуд -у Она ҳақида дostonдир. Асарда онанинг самимий ва муқаммал образи яратилган. Биз Пошшо ҳолани урушдан кейинги мураккаб даврнинг турли ҳолатларида, вазиятларида, турли одамлар билан мулоқатда қурамиз. Ҳар қандай чигал ҳолатда ҳам, ҳар қандай огир шароитда ҳам, ҳатто ғожиали ҳолатларда ҳам она оналигича қолади, самимий, меҳрибон, кечиримли, бағри кенг инсон сифатида намоён булади.

Урушдан кейинги давр ҳаётининг турли- туман маиший манзараларни қузган ёзувчи уша огир қунларда ҳам инсонларни узаро ҳамжихатлик, инсоф,диёнат, самимият йуқолмаганлигига, миллат маънавиятининг даҳшатли синовлардан омон қикқанлигига алоҳида ургу беради.

Уз асарларида ҳаётнинг муҳим маънавий муаммоларини кутариб чиқиши замондошларининг ёрқин образларини чизиб берганлиги, қуйилган масалалар юксак бадиий тадқиқ қилинганлиги билан У.Ҳошимов ўзбек кинорежиссурасида яна бир қатор баландга кўтарди, деб қарай айтиш мумкин.

Назорат топшириқлари:

- 1.2.1. Ёзувчи қандай ҳаёт йулини босиб ўтди.
- 1.2.2. Ёзувчининг қандай машҳур асарлари бор?
- 1.2.3. Ёзувчининг ҳикояларига ҳос ғазилатлар нималардан иборат?
- 1.2.4. Ўруш даври жароҳатлари ёзувчи ҳикояларида қай тарзда ўз ифодасини топган?
- 1.2.5. У.Ҳошимовнинг муҳаббат мавзусига бағишланган қандай ҳикоялари бор?
- 1.2.1. Ёзувчи кинорежиссурасининг мавзуси йўналиши қандай?
- 1.2.6. «Баҳор қайтмайди»да Алимардон образи орқали ёзувчи қандай фикрларни илғари сўрган?
- 1.2.7. «Қалбнинг кулоқ соғ» кинорежиссурасидаги Василя Назаровна образида қандай кишиларга ҳос хислатлар умумлаштирилган?
- 1.2.8. «Қўл ҳавоси» кинорежиссурасида ёзувчи қандай композиция усулидан фойдаланган?
- 1.2.9. «Дунёнинг ишлари» кинорежиссурасининг асосий қаҳрамони кимлар?
- 1.3.1. Ўқувчиларни пахтага жалб қилиш масаласи ёзувчининг қайси романида тасвирланган?

- А. «Нур борки, соғ бор»
- Б. «Икки эшик ораси».
- С. «Қўшда кечган ўмрлар».

- 1.3.2. Ўтанинг тўбанлиги сабабли барбод бўлган бир оила ғажаси У.Ҳошимовнинг қайси романида қаламга олинган ?

- А. «Нур борки соғ бор».
- Б. «Икки эшик ораси».
- В. «Қўшда кечган ўмрлар».

Адабиётлар:

1. Норматов Ў. Илк тажриба сабоқлари. «Ўтуклик» китобида. Т., 1982 й.
2. Норматов Ў. Жўзиба сирлари. «Ўзбекистон адабиёти ва санъати», 1991 йил 8 ноябрь.
3. Фарёд /»Қўшда кечган ўмрлар» романи ҳақида/. «Ўзбекистон адабиёти ва санъати», 1992 йил 14 август.
4. Расулов А. Прозада шоир. «Ўзбекистон Ленин қўсомоли мауреатлари» китобида. Т., Ёш гвардия, 1977 й.

5. Шарафиддинов О. Эл ардоклаган адиб. «У.Хошимов. Бахор кайтмайди» китобида. Т., 1993 й.
6. У.Улжабоев Уткир Хошимов. «Узбек харбий прозасида характер яратишнинг баъзи масалалари» Т., «Фан», 1989 й.
7. У.Улжабоев Инсон кисматида ги излар «Хотирада чизилган излар» китобида Т., Г.Гулом нашриёти 1992 й.